

คติชนกับการสร้างสรรค์เนื้อหาในนวนิยายแนวสืบสวน สยองขวัญ ชุด *การิน ปริศนาคดีอากรรม* ของอัยย์¹

จุฑารัตน์ธีรสูง^{2*} และ วัชรภรณ์ ดิษฐบ้าน³

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งศึกษานวนิยายชุด *การิน ปริศนาคดีอากรรม* ของอัยย์ ซึ่งเป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนสยองขวัญ มี 2 ภาค ได้แก่ ภาคหัวใจสีดำและภาคสลักปิดเป็นอนกรรม รวมจำนวน 19 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า มีการสร้างสรรค์เนื้อหาจากข้อมูลคติชน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การนำเสนอข้อมูลคติชนเดิม 2) การดัดแปลงข้อมูลคติชนเดิม นอกจากนี้ยังพบการสร้างข้อมูลเชิงคติชนจากการนำสิ่งของเครื่องใช้มาผสมผสานกับจินตนาการ และการผสมผสานคติชนกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ทำให้เกิดไสยวัตถุและพิธีกรรมใหม่ การนำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุ พบว่ามักใช้วิธีการดัดแปลงจากความเชื่อต่าง ๆ ในสังคมไทยโดยเฉพาะความเชื่อตามอิทธิพลพุทธศาสนา วัฒนธรรมอื่น และความเชื่อท้องถิ่น

คำสำคัญ คติชน การสร้างสรรค์ นวนิยายแนวสืบสวนสยองขวัญ
การิน ปริศนาคดีอากรรม วรรณกรรมเยาวชน

^{2,3} คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ประเทศไทย

² jutharat06072536@gmail.com

³ distapan@yahoo.com

* ผู้รับผิดชอบหลัก

บทความวิจัย

รับบทความ: 21 เมษายน 2566

แก้ไขบทความ: 20 มิถุนายน 2566

ตอบรับ: 17 กรกฎาคม 2566

¹ บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์เรื่อง “นวนิยายชุด *การิน ปริศนาคดีอากรรม*: กลวิธีการสร้างสรรค์และคุณค่าในฐานวรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนสยองขวัญ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Folklores and Creation in the Horror Mysteries Fiction

Series: *Garin's Uncanny Files* by Ai

Jutharat Reehung^{2*} and Watcharaporn Distapan³

Abstract

The article aims to study the *Garin's Uncanny Files* Horror Mysteries Fiction series by Ai, which belongs to the young-adult fiction genre. The series is composed of two parts: *Garin's Uncanny Files* and *Garin's Uncanny Files II*, totaling 19 volumes. The research findings indicate that the *Garin's Uncanny Files* series utilizes folklores in creating its content in two ways: 1) presenting traditional folklores and 2) modifying folklores. Moreover, the series also features the creation of folk elements by combining imagination and inspiration with present-day objects, and blending folklores with modern technology, resulting in the emergence of new talismans and rituals in this series. The creation of such talismans and rituals usually involves the adaptation of diverse beliefs, particularly those influenced by Buddhism, various cultures, and indigenous beliefs in Thai society.

^{2,3} Faculty of Liberal Arts
Thammasat University
Thailand

² jutharat06072536@gmail.com

³ distapan@yahoo.com

*Correspondence

Research Article

Received: 21 April 2023

Revised: 20 June 2023

Accepted: 17 July 2023

Keywords: Folklore, Creation, Horror Mysteries Fiction, *Garin's Uncanny Files*, Young-Adult Fiction

1. บทนำ

นวนิยายชุดการ์ตูน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* ประพันธ์โดย “อัยย์” ผลิตและจัดจำหน่ายโดยสำนักพิมพ์พูนิก้า (Punica) ตั้งแต่ พ.ศ. 2551-2563 นวนิยายชุดการ์ตูน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* มีเนื้อหาทั้งหมด 19 เล่ม แบ่งเป็น 2 ภาค ได้แก่ ภาคหัวใจสีดำจำนวน 8 เล่ม เล่มแรกเผยแพร่ใน พ.ศ. 2551 และภาคสลักบิดเบือนกรรม มีทั้งหมด 11 เล่ม เล่มสุดท้ายที่เป็นตอนจบเผยแพร่ใน พ.ศ. 2563 นวนิยายชุดนี้เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนสอบสวนของขวัญเนื่องจากเป็นวรรณกรรมเยาวชนที่มีการผสมผสานระหว่างนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนและนวนิยายแนวสยองขวัญ

เนื้อหาของนวนิยายชุดนี้กล่าวถึงเรื่องราวของเด็กหนุ่มชื่อ “การ์ตูน” ซึ่งมีความรู้และเชี่ยวชาญด้านไสยศาสตร์ ครอบครัวย้ายมารดาของการ์ตูนเชี่ยวชาญทางด้านไสยศาสตร์ และเป็นตระกูลที่ครอบครองไสยวัตถุที่เรียกว่า บันทึกเขียนกรรม ซึ่งมีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงกรรมของผู้อื่นได้ มารดาของการ์ตูนนำบันทึกเขียนกรรมมาใช้ในการทำกรรมจนทำให้การ์ตูนได้รับบาดเจ็บ ความทรงจำในวัยเด็กที่เข้าใจว่ามารดาทำร้ายตนจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่การ์ตูนตัดสินใจศึกษาเล่าเรียนไสยศาสตร์แขนงต่าง ๆ จนทำให้เขาเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ฆาตกรรมจากการใช้พิธีกรรมลึกลับของวัยรุ่นในเวลาต่อมา โดยมีเด็กสาวชื่อ “ลัลลิตา” เป็นผู้ช่วยเหลือในการคลี่คลายเงื่อนไขของเหตุการณ์ฆาตกรรม เนื่องจากเธอมีพลังวิเศษชื่อว่า “ญาณอาถรรพ์” ที่สามารถเชื่อมต่อกับสิ่งลึกลับสิ่งเหนือธรรมชาติ จึงทำให้ลัลลิตามักจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ฆาตกรรมปริศนา และใช้พลังวิเศษช่วยการ์ตูนแก้ไขสถานการณ์ต่าง ๆ จนสำเร็จ ในที่สุดการ์ตูนก็เข้าใจเหตุผลที่มารดาใช้บันทึกเขียนกรรมกับเขาในวัยเด็กและกลับมาเชื่อมั่นในความสัมพันธ์ของครอบครัวอีกครั้ง

ลักษณะเด่นของนวนิยายชุดการ์ตูน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* คือเนื้อหาที่กล่าวถึงชีวิตของวัยรุ่นที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการใช้พิธีกรรมไสยศาสตร์ ดังนั้น ถึงแม้เนื้อหา

จะกล่าวถึงชีวิตและปัญหาที่วัยรุ่นเผชิญอยู่ตามช่วงวัย เช่น ปัญหาการคบเพื่อน ปัญหาครอบครัว แต่กลับพบว่ามีความแตกต่างจากวรรณกรรมเยาวชนทั่วไปคือ มีการนำเสนอเนื้อหาที่มีความรุนแรง เร้าอารมณ์ จากการผสมผสานการสืบสวน สอบสวนคดีฆาตกรรมที่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ ซึ่งการใช้พิธีกรรมไสยศาสตร์นั้น ๆ ได้นำตัวละครไปสู่ความตายที่น่าสยดสยอง ด้วยลักษณะเนื้อหาที่โดดเด่นดังกล่าว จึงส่งผลให้นวนิยายชุดนี้เป็นที่นิยมของนักอ่านและมีชื่อเสียงจนถึงปัจจุบัน

นวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* ได้รับอิทธิพลจากประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะด้านตัวละครที่มีการนำลักษณะนิสัยตัวละครมังงะญี่ปุ่น “โชจิ” จากการตูนสยองขวัญของจุนจิ อิโต้ (Junji Ito) มาเป็นต้นแบบนิสัยของตัวละครเอก การิน (พงษ์พันธ์ ยืนชีวิต และคณะ, 2563, น. 84) โชจิเป็นเด็กหนุ่มที่มักคาบตะปู และชอบสาปแช่งผู้อื่นด้วยพิธีกรรมต่าง ๆ ส่วนการินจะมีนิสัยเก็บตัว ฉลาด มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านไสยศาสตร์หลายแขนง และมักเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ ฆาตกรรมปริศนาจากพิธีกรรมทางไสยศาสตร์เสมอ ผู้ประพันธ์ได้นำวัฒนธรรม ความเชื่อในสังคมไทยมาสร้างสรรค์เป็นพิธีกรรมและไสยศาสตร์ที่มีลักษณะเฉพาะ และแตกต่างจากต้นฉบับ ทำให้นวนิยายชุดนี้เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่แม้จะได้รับ อิทธิพลด้านตัวละครและแนวเรื่องจากประเทศญี่ปุ่น แต่กลายเป็นวรรณกรรม เยาวชนที่ผสมผสานการสืบสวนและสยองขวัญแบบไทย ๆ ด้วยการสร้างสรรค์มาจาก ความเชื่อของไทย เช่น ความเชื่อเรื่องเสื้อผืน ผีเจ้าที่ ที่ผู้ประพันธ์ได้นำมาสร้างสรรค์ เป็นตัวละครในเรื่อง หรือความเชื่อเรื่องความงามตามแบบเบญจกัลยาณีที่ผู้เขียน นำมาสร้างสรรค์ให้เป็นพิธีเปลี่ยนชีพที่ทำให้เกิดคดีฆาตกรรมปริศนา

นอกจากการใช้พิธีกรรมไสยศาสตร์มาสร้างสรรค์เนื้อหาอันเป็นลักษณะเด่น ในนวนิยายชุดนี้แล้ว ผู้ประพันธ์ยังนำตำนาน ความเชื่อ และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ไหลเวียนในประเทศไทยมาสร้างสรรค์เนื้อหาในนวนิยาย เช่น กระดิ่งสะท้อนบาป ที่ได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมจีน เชือกปะกำศพจากวัฒนธรรมของกลุ่มกูยหรือส่วย

เลี้ยงช้าง ข้อมูลที่ผู้ประพันธ์นำมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์นวนิยายเหล่านี้จัดเป็นข้อมูลคติชน ตามที่ศิริพร ณ ถลาง (ม.ป.ป.) ได้อธิบายเกี่ยวกับข้อมูลคติชนในเว็บไซต์ศูนย์คติชนวิทยา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่องอ่านนิทาน “อ่านมนุษย์” ว่าข้อมูลคติชนแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ ประเภทถ้อยคำ (verbal folklore) เช่น นิทาน เพลง สุภาษิต ปริศนาคำทาย อีกประเภทหนึ่งคือประเภทการแสดง (performing folklore) มักเป็นศิลปะประเภทต่าง ๆ เช่น การละเล่นการแสดง ดนตรี ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือ ประเภทวัตถุ (material folklore) เช่น ผ้าทอ อาหารพื้นบ้าน เครื่องมือเครื่องใช้พื้นบ้าน และประเภทสุดท้ายคือ ประเภทธรรมเนียมประเพณีปฏิบัติ (customary folklore) เช่น ความเชื่อและพิธีกรรมต่าง ๆ ทั้งพิธีกรรมเพื่อความอุดมสมบูรณ์ พิธีกรรมรักษาโรค หรือพิธีที่เกี่ยวกับระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ซึ่งคติชนประเภทต่าง ๆ เหล่านี้ จะทำให้เข้าใจความคิด อารมณ์ ปัญญา และความสามารถของมนุษย์ได้ พิธีกรรมและไสยศาสตร์ที่ปรากฏในนวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอาถรรพ์ เป็นข้อมูลคติชนที่ผู้ประพันธ์นำมาใช้เพื่อสร้างสรรค์นวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอาถรรพ์ ให้เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวนของขวัญ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่านวนิยายชุดนี้มีการนำข้อมูลคติชนมาสร้างสรรค์เนื้อหาอย่างไร จึงทำให้มีความโดดเด่นและน่าสนใจ

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์การนำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุในนวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอาถรรพ์

3. สมมติฐานของการวิจัย

นวนิยาย ชุตกาโรน ปริศนาคดีอากรรมพ์ นำข้อมูลคติชนมาใช้สร้างสรรค์เนื้อหาในลักษณะต่าง ๆ ทั้งการใช้คติชนตามรูปแบบเดิม และการดัดแปลงคติชนเดิม รวมถึงการสร้างข้อมูลเชิงคติชนและการผสมผสานคติชนกับเทคโนโลยี

4. ขอบเขตในการวิจัย

ศึกษานวนิยายชุตกาโรน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหัวใจสีดำ และภาคสลักปิดเป็นกรรมพ์ จำนวน 19 เล่ม ตีพิมพ์ พ.ศ. 2551-2563

5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แนวคิดเรื่องวิธีการศึกษาอนุภาคของนิทาน (motif) มาประยุกต์ในการวิเคราะห์ข้อมูลคติชนที่ผู้ประพันธ์นวนิยายชุตกาโรน ปริศนาคดีอากรรมพ์ นำมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์เนื้อหาของนวนิยายชุดนี้

ประคอง นิมมานเหมินท์ (2543, น. 38-39) ได้อธิบายอนุภาคของนิทาน (motif) ไว้ว่า อนุภาคเป็นสิ่งที่แปลกและสะดุดตา อนุภาคแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ตัวละครที่มีลักษณะพิเศษบางประการ เช่น ฐานะ รูปร่าง อีกประเภทหนึ่งคือ วัตถุสิ่งของที่มีลักษณะแปลกแตกต่างจากสิ่งของทั่วไป เช่น ตะเกียงวิเศษ รวมถึง ประเพณีและความเชื่อ เช่น การฆ่าลูกบวงสรวงเทพเจ้า สุดท้ายคือเหตุการณ์หรือพฤติกรรมที่มักจะเป็นเหตุการณ์หรือพฤติกรรมพิเศษ เช่น การสาปคนทั้งเมืองให้หลับพร้อมกัน

จากลักษณะอนุภาคของนิทาน (motif) ข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยนำมาใช้วิเคราะห์องค์ประกอบของเนื้อเรื่องประเภทตำนาน นิทาน ความเชื่อ พิธีกรรมที่มีความแปลก

และสะดุดตาในนวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* เช่น คาถา เครื่องรางของขลัง ที่รวมถึงพิธีกรรมไสยศาสตร์ที่พบภายในเรื่อง ว่าผู้ประพันธ์นำข้อมูลคติชนใดมา สร้างสรรค์พิธีกรรมไสยศาสตร์และไสยวัตถุในนวนิยาย และนำมาใช้อย่างไร

นอกจากนั้นผู้วิจัยยังใช้แนวคิดเรื่อง “การสร้างสรรคจากคติชน” เพื่อวิเคราะห์ คติชนในนวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* เนื่องจากนวนิยายชุดนี้เป็นผลผลิต ประเภทวรรณกรรมที่สร้างสรรค์จากคติชน เพราะได้นำความเชื่อและพิธีกรรมใน สังคมไทยมาสร้างสรรค์เนื้อหาให้น่าสนใจ จนกลายเป็นลักษณะเด่นของนวนิยายชุดนี้ ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะ “การสร้างสรรคจากคติชน” ที่ศิริพร ณ ถลาง (2562, น. 6) ได้อธิบายดังนี้

‘สิ่งสร้างสรรค์จากคติชน’ ใ้กับสิ่งที่ไม่ใช่ข้อมูลคติชน มักจะพบในกรณีที่ใช้เรียก “สินค้าสร้างสรรค์” ต่าง ๆ เช่น หน้ากากผีตาโขน พวงกุญแจโนรา แหวนพวงมโหรี พืชชาชาละวัน ซึ่งสิ่งเหล่านี้อ้างอิงและมีที่มาจากนิทาน ตำนาน และประเพณี

(ศิริพร ณ ถลาง, 2562, น. 6)

อย่างไรก็ตามลักษณะการสร้างสรรคจากคติชนของศิริพร ณ ถลาง เป็นแนวคิด ที่ใช้กับสินค้าสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ประยุกต์มาใช้ในการศึกษาวรรณกรรมที่สร้างสรรค์ จากคติชน

6. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาข้อมูลคติชนกับการสร้างสรรค์วรรณกรรม ร่วมสมัย ได้แก่ การศึกษาคติชนในนวนิยาย ของพงศกร ของศรัณย์ภัทร์ บุญฮก (2558, น. 21) พบว่าพงศกรสร้างนวนิยายจากการนำข้อมูลคติชนประเภทต่าง ๆ เช่น เรื่องเล่า ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมพื้นบ้านมาผสมผสานกับจินตนาการหรือข้อมูลอื่น ๆ

จึงเกิดข้อมูลในนวนิยายที่มีลักษณะคล้ายกับข้อมูลคติชนในสังคม ซึ่งศรีธนย์ภัทร์ เรียกว่าเป็นข้อมูลเชิงคติชน การสร้างสรรค์ข้อมูลคติชนของนวนิยายชุดการิน ปริศนา คดีอาถรรพ์ คล้ายกับการสร้างข้อมูลเชิงคติชนของพงศกร เนื่องจากเป็นการนำคติชน ประเภทต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วในสังคมมาสร้างสรรค์เสริมไปกับจินตนาการของผู้ประพันธ์ จนกลายเป็นข้อมูลเชิงคติชนรูปแบบใหม่ในวรรณกรรม รวมถึงการสร้างข้อมูลเชิงคติชน ขึ้นใหม่ที่ไม่เคยมีในสังคมไทย เช่น การสร้างความเชื่อ ตำนาน หรือพิธีกรรมใหม่ ๆ ในนวนิยายชุดนี้

นอกจากนั้นยังมีการศึกษาเกี่ยวกับ “ของวิเศษ” ในนวนิยายร่วมสมัย ดังการศึกษาเรื่องการสร้างสรรค่อนุภาคความวิเศษในนวนิยายมหัศจรรย์เรื่อง *เดอะ ไวท์ไรต์* ของสริตา ปัจจุบันนท์ และ ทศนีย์ ทานตวณิช (2560) พบว่าของวิเศษใน นวนิยายเรื่อง *เดอะไวท์ไรต์* มีที่มาสอดคล้องกับอนุภาคนิทานพื้นบ้านของสติต ทอมป์สัน แต่การสร้างสรรคจะพบว่าเป็นการดัดแปลงจากนิทาน เกม ผสมผสานกับ จินตนาการ จึงเป็นของวิเศษที่ทันสมัย เช่น ตู้เย็นอินเทอร์เน็ต ดินสอคอมพิวเตอร์

ส่วนการศึกษาของรัชนิกร รัชตรถระกุล (2561) เรื่อง *การใช้วรรณคดีไทย ในนวนิยายของพงศกร* พบว่ามีการนำวรรณคดีไทยมาประกอบสร้างนวนิยายด้วยการสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และของวิเศษที่อ้างอิงหรือนำมาจากวรรณคดีไทย ทำให้นวนิยายเกิดความสนุกและมีลักษณะเหนือจริง เช่น ตราราหูจากนิทานคำกลอน เรื่องพระอภัยมณี ดอกกุหลาบรัตติกาลที่นำมาจากฉันทจากเรื่องมัทนะพาธา

นอกจากนั้นการศึกษา “ของวิเศษ” ในวรรณกรรมไทยร่วมสมัยแนวเหนือจริง ของจันทร์สุดา ไชยประเสริฐ และ น้ำผึ้ง ปัทมะกลางคุล (2562) พบว่านวนิยายแนวเหนือจริงได้นำเสนอของวิเศษที่นำมาจากวรรณคดีไทยและที่สร้างใหม่ ทั้งของวิเศษผู้สร้างของวิเศษ และผู้ครอบครองของวิเศษ และคุณสมบัติที่นวนิยายแนวเหนือจริงของไทยนำมาใช้คือบันดาลให้สมปรารถนาและคุณสมบัติในการปกป้องคุ้มครอง

ของวิเศษยังมีบทบาทต่อแนวคิดเรื่องกิเลสและแสดงภาพสังคมที่สะท้อนความปรารถนาของมนุษย์ เช่น แก้วราหูจากไตรภูมิและพระอภัยมณี ที่คุ้มครองคนดี

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่าการนำเสนอของวิเศษเป็นลักษณะเด่นในการสร้างสรรค์นวนิยายให้มีลักษณะเหนือจริง ซึ่งมีทั้งของวิเศษที่สร้างขึ้นใหม่และมีที่มาจากนิทานในวัฒนธรรมต่าง ๆ รวมถึงการดัดแปลงมาจากวรรณคดี การสร้างสรรค์ของวิเศษจากนิทานพื้นบ้านหรือวรรณคดีเหล่านี้ ทำให้นวนิยายมีความสนุกสนานและเชื่อมโยงกับสังคมวัฒนธรรมได้ ส่วนนวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอากรรม มีการสร้างสรรค์พิธีกรรมไสยศาสตร์จากข้อมูลคติชนประเภทต่าง ๆ ที่มาจากความเชื่อและวัฒนธรรมในสังคมมาผสมผสานกับจินตนาการของผู้ประพันธ์จนทำให้นวนิยายมีลักษณะเด่น ด้วยไสยศาสตร์ที่ปรากฏภายในเรื่อง ด้วยความตื่นเต้นเร้าใจในการสืบหาตัวฆาตกรตัวจริงที่ทำพิธีกรรมลึกลับ ผสมผสานความน่ากลัวสยองของจากอานุภาพของพิธีกรรมที่นำไปสู่ความตายที่มีเงื่อนไขและน่าสพรึงกลัว ทำให้นวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอากรรม มีลักษณะเด่นในฐานะนวนิยายแนวสืบสวนสยองขวัญจากการใช้พิธีกรรมไสยศาสตร์ต่าง ๆ

7. ผลการวิจัย

นวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอากรรม มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้ไสยศาสตร์ของวัยรุ่นในการแก้ปัญหาชีวิต ดังนั้นนวนิยายชุดนี้จึงมีลักษณะเด่นที่นำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุจากความเชื่อหลากหลายที่มีอยู่ในสังคมไทย ดังนี้

7.1 การนำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุในนวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอากรรม

การนำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุในนวนิยายชุดนี้พบ 2 ลักษณะ

ได้แก่ การนำข้อมูลคดีชนดั้งเดิมมานำเสนอในเนื้อหา และการดัดแปลงข้อมูลคดีชนที่มีอยู่เดิม ดังนี้

7.1.1 การนำเสนอข้อมูลคดีชนดั้งเดิมในนวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอาถรรพ์

ผู้ประพันธ์นำข้อมูลคดีชนดั้งเดิม หรือข้อมูลคดีชนที่มีอยู่แล้วในสังคมไทย เช่น ความเชื่อ บทสวด เครื่องรางของขลัง มานำเสนอเนื้อหาในนวนิยายโดยตรง คดีชนประเภทต่าง ๆ เหล่านั้นมีบทบาทด้านการช่วยเหลือและปกป้องตัวละครเอก พบ 3 ประเภท ได้แก่ บทสวดที่มีอำนาจพุทธคุณ เครื่องรางของขลังป้องกันภัย และประเภทตัวละครผีทั้งที่เป็นผู้ช่วยเหลือและผู้ทำร้ายตัวเอก

1) การใช้บทสวดที่มีอำนาจพุทธคุณกับการป้องกันภัยจากภูตผี

นวนิยายชุดนี้มีการนำบทสวดมนต์ที่มีอำนาจพุทธคุณในสังคมไทย และมักใช้สวดเพื่อความเป็นสิริมงคล รวมถึงป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ มาใช้ในเหตุการณ์เมื่อตัวละครเผชิญอันตรายโดยเฉพาะการเผชิญหน้ากับวิญญาณร้าย การนำเสนอข้อมูลคดีชนประเภทบทสวดกลุ่มนี้มักจะมีบทบาทในการปกป้องคุ้มครองตัวละครจากวิญญาณร้าย และนำเสนอโดยตรงโดยไม่ได้เปลี่ยนแปลงเนื้อหาของบทสวด พบในภาค สลักปิดเป็นกรรม ตอนญาณอาถรรพ์ จำนวน 2 ครั้ง ยกตัวอย่างบทสวดปลดปล่อยกรรม ดังนี้

บทปลดปล่อยกรรม ของสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี

นวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอาถรรพ์ ตอนญาณอาถรรพ์ได้ใช้อำนาจพุทธคุณจากคาถาปลดปล่อยกรรมของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) เพื่อปกป้องคุ้มครองให้แก่ลัทธินา ดังต่อไปนี้

“ชินะปัญชะระ ประติตัง มัง รักชะตุ สัพพะทา”

การินพูดบทคาถาไม่สั้นไม่ยาว เน้นทีละคำอยู่อย่างนั้นจนถึงสามรอบ

(ฉัยย์, 2561ข, น. 29)

จากบทสวดดังกล่าวผู้ประพันธ์ได้นำบทสวดชินบัญชรขนาดสั้น (สุชญา ศิริวัณฺณร, 2563, น. 283) มาให้การินสอนลัทธิมาสวดเพื่อให้ปลอดภัยจากเจ้ากรรมนายเวร เนื่องจากญาณอาถรรพ์ของเธอทำร้ายผู้คนจนเสียชีวิตจำนวนมาก ทำให้วิญญาณเหล่านั้นคงแค้นลัทธิมา แต่นวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* เรียกบทสวดของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) บทนี้ว่า “บทสวดปลดปล่อยกรรม” ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลจากเว็บไซต์ไทยนิวส์ออนไลน์ (Thai News) ที่เรียกบทสวดชินบัญชรขนาดสั้นนี้ว่า “บทอธิษฐานขอให้อภัยกรรม” โดยมุ่งเน้นการขอให้อภัยกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวร ขอให้เจ้ากรรมนายเวรมีเมตตาจิต หยุดอาฆาตและหมดสิ้นเวรกรรมต่อกัน (Thai News, 2564) การสวดบทสวดชินบัญชรขนาดสั้นเพื่อขอให้คุ้มครองป้องกันภัยนี้สอดคล้องกับที่สุชญา ศิริวัณฺณร (2563, น. 283) กล่าวถึงอานิสงส์ของการสวดมนต์บทชินบัญชรขนาดสั้นที่ว่า “ขอชินบัญชรปริตต์ จงคุ้มครองรักษาข้าพเจ้าทุกเมื่อเทอญ” แสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์นำอานิสงส์ของการสวดมนต์ชินบัญชรตามความเชื่อของคนไทยมาใช้เป็นบทสวดปลดปล่อยกรรมเพื่อให้ตัวละครใช้สวดเพื่อคุ้มครองตนจากภูตผีปิศาจ

ผู้ประพันธ์ได้นำบทสวดหรือคาถาชินบัญชรที่มีมานานและนิยมสวดกันอย่างแพร่หลายมาใช้โดยตรง แต่เรียกใหม่ว่า “คาถาปลดปล่อยกรรมของสมเด็จพระพุฒาจารย์โต พรหมรังสี” ผู้ประพันธ์กำหนดให้ตัวละครการินใช้บทสวดที่มีอำนาจทางพุทธคุณมาต่อสู้กับเจ้ากรรมนายเวรของลัทธิมา เธอจึงรอดชีวิต ทำให้เห็นว่าอำนาจพุทธคุณเหนือกว่าอำนาจของภูตผีและไสยศาสตร์ ทั้งยังมีบทบาทในการปกป้องคุ้มครองให้พ้นภัย การสวดมนต์บทนี้ยังช่วยคลี่คลายสถานการณ์ตึงเครียดจากเหตุการณ์ที่ลัทธิมาต้องเผชิญกับอันตรายด้วย เพราะเมื่อลัทธิมาท่องคาถาปลดปล่อยกรรม วิญญาณผีร้ายจะถอยห่างออกจากตัวเธอ จึงแสดงให้เห็นว่าอำนาจพุทธคุณปกป้องคุ้มครองให้พ้นภัยจากภูตผีได้

2) การใช้เครื่องรางของขลังในฐานะวัตถุป้องกันภัย

ผู้ประพันธ์ใช้ข้อมูลคติชนดั้งเดิมประเภทเครื่องรางของขลังมาใช้โดยตรงและมีบทบาทปกป้องคุ้มครองตัวละครเอก พบในภาคหลักบิดเบือนกรรม ตัวละครจะใช้เครื่องรางของขลังซึ่งเป็นวัตถุมงคลของตนในการแก้ปัญหาและป้องกันตัวเองจากวิญญาณร้าย การนำเสนอข้อมูลคติชนเดิมประเภทเครื่องรางของขลังในฐานะวัตถุป้องกันภัยพบทั้งหมด 4 ตอน ได้แก่ ตะปุดอกโลงผี ญาณอาถรรพ์ สาปเจตภูต และตอนมรณะทูตทวงกรรม ดังตัวอย่างตะปุดั้งฆวานรที่เชื่อว่าจะปกป้องคุ้มภัย ปรากฏในตอนตะปุดอกโลงผีและญาณอาถรรพ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตะปุดั้งฆวานร

ความเชื่อเรื่องตะปุดั้งฆวานรจากเว็บไซต์พระคัมภีร์กล่าวว่าตะปุดั้งมาจากความเชื่อเกี่ยวกับตะปุดั้งที่ใช้ยึดประตูอุโบสถและสิ่งก่อสร้างศาสนสถานในสมัยก่อนเชื่อว่าเป็นของมงคลเพราะสัมผัสบทสวดต่าง ๆ เป็นเวลานาน (พระคัมภีร์, 2562) ในนวนิยายปรากฏการกล่าวถึงตะปุดั้งฆวานรที่เป็นวัตถุมงคลที่การินใช้ช่วยเพิ่มพลังให้แก่แม่ผีหรือผีเจ้าที่ที่ดูแลโรงเรียน และนำไปสร้างอาณาเขตปกป้องพื้นที่ก่อนทำพิธีกรรม มิให้วิญญาณร้ายเข้ามาได้ การใช้ตะปุดั้งฆวานรในเรื่องจะมีบทบาทในการปกป้องคุ้มภัยไม่ให้เกิดอันตรายต่อตัวละคร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตะปุดั้งฆวานรเป็นตะปุดั้งที่เคยยึดบานประตูพระอุโบสถ พุดง่าย ๆ ก็ของมงคล
นั่นแหละ เท่าที่เห็นยายแก่คงชอบใจน่าดู
อย่างน้อย ก็คงช่วยผีนึกไม่ให้ไอพวกนั้นโผล่ขึ้นมาได้อีกสักร้อยปี” การิน
เหยียดยิ้มหัวเราะด้วยความพอใจ

(อัยย์, 2559, น. 267)

จากเนื้อความตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าการินได้อธิบายความเป็นมาบางส่วนเกี่ยวกับตะปุดั้งฆวานร และเชื่อว่าตะปุดั้งนี้เป็นของมงคลที่ช่วยเพิ่มพลังให้แก่แม่ผีหรือ

ผู้ดูแลพื้นที่ของโรงเรียนนิศพาณิชย์ ทำให้กำจัดวิญญาณร้ายได้ ส่วนอนุภาพของตะปูสังฆวานรปรากฏชัดเจนในตอน *ญาณอาภรณ์* ที่เอมิกาและมณฑินีเพื่อนสนิทของลลิตริมาเป็นผู้ตอกตะปูสังฆวานร และได้เห็นอนุภาพของตะปูดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

แสงสีขาวสว่างวาบออกจากผนังทั้งสี่ด้าน ดึกทั้งชั้นสิ้นสะเทือน พรึบตานั้นเอง ก็เกิดแรงปะทะมหาศาลพุ่งออกมาจากผนังทั้งสี่ด้าน เอมิกาและมณฑินีเองก็ร่วงลอยละลื้อ ส่วนผีร้ายที่เขารุมทำร้ายพวกเธอก็ถูกกระชากจนขาดเป็นท่อน ๆ กรีดร้องคำราม แล้วจึงสลายกลายเป็นขี้เถ้าสีดำ แต่ทว่าทั้งคู่ก็ถูกซัดขึ้นไปกระแทกกับคานขนาดใหญ่ข้างบน

(ชัยย์, 2561 ข, น. 199)

ผู้ประพันธ์ได้บรรยายอนุภาพของตะปูสังฆวานรได้น่าสนใจ กล่าวคือสามารถทำลายวิญญาณร้ายจนแหลกสลาย ตะปูสังฆวานรเป็นวัตถุมงคลประเภทหนึ่ง que ผู้ประพันธ์นำมาใช้เป็นวัตถุป้องกันภัยที่มีบทบาทในการปกป้องคุ้มครองตัวละคร สอดคล้องกับข้อมูลในเว็บไซต์พระคัมภีร์ที่ระบุว่า ตะปูสังฆวานรมีอนุภาพทางพุทธคุณป้องกันอันตราย ป้องกันเสนียดจัญไร พ้าผ่า ภูตผีปิศาจ และคุณไสยมนต์ดำ (พระคัมภีร์, 2562) ทำให้เห็นว่าวัตถุมงคลทางศาสนาอย่างตะปูสังฆวานรมีอำนาจพุทธคุณที่มีอนุภาพเหนือกว่าวิญญาณร้าย

3) การนำเสนอข้อมูลคติชนดั้งเดิมประเภทตัวละครผี

นวนิยายชุดนี้นำความเชื่อเรื่องผีประเภทต่าง ๆ เช่น ผีเจ้าที่ในโรงเรียน ผีเจ้าป่า กุมารทองรัก-ยม มาสร้างสรรคเป็นตัวละครที่มีบทบาทช่วยเหลือตัวละครเอก และยังมีการนำเสนอความเชื่อเรื่องผีกะซึ่งเป็นผีพื้นเมืองของภาคเหนือ โดยนำมาอธิบายให้เห็นโทษของการใช้ไสยศาสตร์ที่ทำให้ผู้ใช้กลายเป็นผีกะเพราะอาคมย้อนกลับมาเข้าตัว รวมถึงความเชื่อเรื่องเจตภูตหรือวิญญาณที่ออกจากร่างขณะหลับด้วย

การนำความเชื่อเรื่องผีมาสร้างสรรค์เนื้อหาเหล่านี้นอกจากจะสร้างความตื่นเต้นและ
สยดสยองแล้ว ยังให้ข้อคิดเตือนใจผู้อ่านเรื่องการใช้ไสยศาสตร์ด้วย

การนำเสนอข้อมูลคติชนดั้งเดิมประเภทตัวละครผีพบทั้ง 2 ภาค ภาคหัวใจสีดำ
พบ 1 ตอน คือ กุมารทองรัก-ยม ในตอนบันทึกเขียนกรรม ส่วนในภาคสลักปิดเบียนกรรม
พบทั้งหมด 5 ตอน กล่าวคือ ผีกะในต่อนกริชสะกดวิญญาณ แม่ผีในต่อนตะปุดอก
โลงผี เจตมุตในต่อนสาป/เจตมุต และพ่อผีแม่ผีในต่อนญาณอาถรรพ์

ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างพ่อผีและแม่ผีที่ช่วยกำจัดวิญญาณเจ้ากรรมนายเวร
ของลัทธินิคม ในต่อนญาณอาถรรพ์ ดังนี้

พ่อผีแม่ผี

ตัวละครพ่อผีแม่ผี ปรากฏพร้อมกันในต่อนญาณอาถรรพ์ เนื่องจากการนิ
พาลลัทธินิคมมาหาแหล่งกำเนิดของญาณอาถรรพ์ซึ่งเป็นพลังพิเศษที่สามารถปลุก
วิญญาณได้ การนึกว่าโรงเรียนนิศพานิชย์เป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่ญาณอาถรรพ์
ใช้พลังมากที่สุด เนื่องจากในต่อนตะปุดอกโลงผี กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ญาณอาถรรพ์
ในตัวลัทธินิคมมีพลังอำนาจรุนแรงจนปลุกซากศพให้ฟื้นชีวิต ทำให้แม่ผีต้องออกมา
กำจัดวิญญาณร้ายเหล่านั้นเป็นครั้งแรก จากเหตุการณ์นั้นทำให้การนึกว่าโรงเรียน
นิศพานิชย์น่าจะเป็นอีกสถานที่หนึ่งที่จะหาเบาะแสของญาณอาถรรพ์ได้ ส่วนต่อน
ญาณอาถรรพ์ วิญญาณสัมภเวสีและเจ้ากรรมนายเวรติดตามลัทธินิคมเป็นจำนวนมาก
จนทำให้ทั้งพ่อผีและแม่ผีต้องออกมาช่วยกันกำจัดวิญญาณเหล่านั้น เพราะรู้ล้า
อาณาเขตของตน ตัวละครพ่อผีแม่ผีปรากฏในเรื่องดังต่อไปนี้

สิ่งที่โดดเด่นชวนให้จดจำและน่าขนลุกไปในเวลาเดียวกันคือน้ำกาบสีชาวโพลน
ของทั้งคู่ ที่ส่วนปากนั้นเต็มไปด้วยคมเขี้ยว และมีรูปทรงคล้ายโค้งเสี้ยวพระจันทร์หงาย...
ดูราวกับเป็นปากกำลังแสยะยิ้ม

...วิญญาณสีดำ...สวมหน้ากากผีตาโขน...

บทสวดที่ท่องมาตลอดหยุดชะงักลงด้วยความตกใจ และยากจะรวมสมาธิ
กลับคืนมา...เด็กสาวได้แต่เบิกตากว้างจ้องมองภาพผู้ปกครองแห่งผืนป่าที่กำลังกวาดมือ
คว่ำพวกสัณเภาเวสีขึ้นมาแล้วบดขยี้อย่างง่ายดายตามที่ละกำ... “พ่อผีแม่ผียังงี้ละ...”

(อัยย์, 2561ข, น. 143-144)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าผู้ประพันธ์ได้นำลักษณะของผีตาโชนมาใช้
บรรยายลักษณะของพ่อผีแม่ผีให้เกิดความน่ากลัวและสยองขวัญ พลัฏฐานอาถรรพ์
ของลัทธิมากระตุ้นให้พ่อผีแม่ผีมีพลังมากขึ้นจนร่างขยายใหญ่โต และช่วยกำจัด
วิญญาณสัณเภาเวสีที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรของลัทธิมาอย่างง่ายดาย ผู้ประพันธ์ใช้
ตำนานผีตามคนหรือผีป่าที่สัมพันธ์กับเรื่องพระเวสสันดร มาสร้างเป็นตัวละครพ่อผี
แม่ผีผู้ปกป้องคุ้มครองป่าหลังโรงเรียนนิศาพนดิษฐ์ ผสมผสานกับรูปลักษณะผีตาโชน
ในวัฒนธรรมอีสานของจังหวัดเลยที่จัดเป็นการละเล่นในช่วงเดือน 7-8 ในงานบุญหลวง
หรือฮีตสิบสองคองสิบสี่ (เอกรินทร์ พึ่งประชา, 2548, น. 110) ผู้ประพันธ์นำความเชื่อ
จากตำนานดังกล่าว มาสร้างสรรค์เป็นตัวละครพ่อผีแม่ผี โดยเฉพาะในแง่ของพื้นที่
ที่ผีมีอำนาจและรูปลักษณะผีตาโชน กล่าวคือ อาณาเขตของพ่อผีที่คุ้มครองป่า
หลังโรงเรียนนิศาพนดิษฐ์ และรูปลักษณะของพ่อผีที่สวมหน้ากากผีตาโชนที่นำมาจาก
ตำนานผีตามคนและการละเล่นผีตาโชนของจังหวัดเลย

กล่าวได้ว่านวนิยายชุดนี้ได้สร้างความเชื่อ ตำนาน เครื่องรางของขลังและ
พิธีกรรมที่มีอยู่เดิมในสังคมไทยมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์เนื้อหา โดยใช้เป็น
เครื่องมือในการปกป้องคุ้มครองตัวละครเอกของเรื่องให้พ้นภัยจากวิญญาณร้าย
สรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1

การนำเสนอด้วยข้อมูลคติชนดั้งเดิมในนวนิยายชุด การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์

ชื่อตอน	ประเภทบทสวด	ประเภทไสยวัตถุ	ประเภทตัวละครผี
บันทึกเขียนกรรม			รัก-ยม
กริชสะกดวิญญาณ			ผีกะ
ตะปุดอกโองผี		ตะปูลังฆวานร	
สาปเจตภูต		เชือกพิรอด	เจตภูต
มรณะทูตทวงกรรม		เบี้ยแก้	
ญาณอาถรรพ์	บทสวดปลดปล่อยกรรม	เบี้ยแก้/เชือกพิรอด	พ่อผีแม่ผี
ปัจฉิมบทลิขิต- อนธการ (จบภาค)	บทสวดภาณยักษ์		

นวนิยายชุดนี้ได้นำเสนอข้อมูลคติชนในรูปแบบคติชนดั้งเดิมที่เป็นความเชื่อในสังคม โดยเฉพาะบทสวดมนต์ และวัตถุมงคลที่ผู้ประพันธ์นำมาใช้โดยตรง และนำเสนอว่าที่บทสวดและวัตถุมงคลเหล่านี้มีบทบาทในการปกป้องคุ้มภัยตัวละครเอก เพราะล้วนแต่เป็นวัตถุที่มีอำนาจทางพุทธคุณ ที่มักใช้ในการแก้ไขคุณไสยหรือป้องกันอันตรายจากภูตผี เช่น บทสวดภาณยักษ์ในตอนปัจฉิมบทลิขิตอนธการ (จบภาค)

ส่วนวัตถุมงคลดั้งเดิม เช่น ตะปูลังฆวานร เบี้ยแก้ และเชือกพิรอดที่มีความเชื่อเรื่องการเป็นเครื่องรางคุ้มภัย ขับไล่สิ่งชั่วร้าย ผู้ประพันธ์ก็นำมาใช้โดยตรงและมีบทบาทช่วยเหลือตัวละครเอก พบตอนสาปเจตภูต มรณะทูตทวงกรรม และญาณอาถรรพ์

การนำเสนอข้อมูลคติชนดั้งเดิมประเภทตัวละครผีจะให้ความเชื่อเรื่องภูตผี วิญญาณต่าง ๆ และตำนานมาสร้างสรรค์ตัวละคร ได้แก่ ผีกะ ในตอนกริชสะกดวิญญาณ ตัวละครผีกะในเรื่องตอนนี้เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นโทษของการใช้คุณไสย ส่วนตัวละครที่มีบทบาทช่วยเหลือตัวละครเอก คือตัวละคร รัก-ยม

ที่สร้างสรรค์จากความเชื่อเรื่องการเลี้ยงกุมารทองเพื่อคุ้มครองคนในครอบครัว ปรากฏในตอนบันทึกเขียนกรรม ตัวละครพ่อผีและแม่ผีในตอนตะปุดอกโง้งผีและ ญาณอาถรรพ์ มีที่มาจากตำนานและความเชื่อเรื่องผีตาโขน มีบทบาทเป็นผู้ช่วย ปกป้องพื้นที่ป่าและโรงเรียนนิศาศาณิชนัย นอกจากนี้ในตอนสาปเจตมุตยังใช้ ความเชื่อเรื่องเจตมุตมาสร้างสรรค์ตัวละครกิ้งไผ่ซึ่งเป็นเจตมุตและไปสิงร่างผู้อื่น เพื่อแก้แค้นเพื่อนที่เข้าใจว่ากิ้งไผ่ลอกข้อสอบ ทำให้เธอฆ่าตัวตาย ตัวละครเจตมุต กิ้งไผ่จึงสะท้อนความกดดันของวัยรุ่นในด้านการศึกษาและปมขัดแย้งความสัมพันธ์ ของเพื่อน

7.1.2 การนำข้อมูลคติชนที่มีอยู่เดิมมาดัดแปลง

นวนิยายชุดนี้สร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยเวทย์ภายในเรื่องด้วยการนำข้อมูล คติชนประเภทตำนาน และความเชื่อมาดัดแปลงเป็นพิธีกรรมและไสยเวทย์ โดยมีบทบาท ปกป้องตัวละครเอก ส่วนอีกบทบาทที่พบมากที่สุดคือ เป็นเครื่องมือในการก่อเหตุ ฆาตกรรมซึ่งเชื่อมโยงกับปมขัดแย้งในเรื่อง เช่น เป็นเครื่องมือในการแก้แค้น หรือเป็น สิ่งบันดาลความต้องการและความปรารถนาของตัวละคร ผู้วิจัยพบว่ามีมีการนำความเชื่อ ด้านต่าง ๆ ที่แพร่หลายในสังคมไทยมาดัดแปลงสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยเวทย์ ในนวนิยาย ดังนี้

1) การนำความเชื่อมาดัดแปลงสร้างสรรค์พิธีกรรม

การนำความเชื่อ ตำนาน รวมถึงคาถาที่ปรากฏอยู่ในสังคมไทยมาดัดแปลง เพื่อสร้างสรรค์พิธีกรรมในนวนิยาย ภาคหัวใจสีดำ พบ 4 ตอน ได้แก่ ตอนพิธีเปลี่ยนชีพ พบพิธีเปลี่ยนชีพ ตอนความลับของกระจกเงา พบพิธีเปิดประตูเชื่อมความตาย ตอนพระพรแห่งความเจ็บปวด พบพิธีพระพรแห่งความเจ็บปวด ตอนสุขสันต์วันถึงฆาต พบพิธีต่อชะตา และภาคสลักปิดเบือนกรรม 1 ตอน คือตอนมรณะทูตทวงกรรม พบพิธีหนีกรรม

นวนิยาย ภาคหัวใจสีดำ ตอนพิธีเปลี่ยนชีพ พบการนำความเชื่อเรื่องความงามตามแบบเบญจกัลยาณี จากตำนานนางวิสาขามหาอุบาสิกาในพระพุทธศาสนา มาสร้างสรรค์เป็นพิธีกรรมเปลี่ยนชีพ สิ่งที่น่าสนใจคือ ผู้ประพันธ์มิได้นำคุณสมบัติของความงามตามแบบเบญจกัลยาณี อันได้แก่ ผมงาม เนืองงาม กระดุกงาม ผิวงาม วัยงาม มาใช้เพื่ออธิบายคุณสมบัติของตัวละคร แต่ได้นำคุณสมบัติทั้ง 5 ประการ มาดัดแปลงให้กลายเป็นการนำอวัยวะต่าง ๆ ของมนุษย์ 5 ส่วน มาประกอบพิธีเปลี่ยนชีพ เพื่อเปลี่ยนแปลงร่างกายเดิมให้เป็นร่างใหม่ที่สวยงามเหมือนเบญจกัลยาณี ดังตัวอย่างเหตุการณ์ที่การินอธิบายเกี่ยวกับพิธีกรรมเปลี่ยนชีพแก่ลัลลทริมา ดังนี้

“ก็เดี๋ยวลิฉันทังพุดไม่จบ ในหนังสือเล่มนั้นพุดถึงพิธีกรรมเปลี่ยนชีพ เป็นพิธีกรรมที่จะทำให้ผู้ประกอบพิธีนี้เหมือนเกิดใหม่กลายเป็นคนทั้งดงามตามรูปแบบตามอย่างเบญจกัลยาณี ซึ่งการทำพิธีนี้จำเป็นต้องใช้ชิ้นส่วนร่างกายของคนที่ถูกประกอบพิธีเคียดแค้น และต้องเกิดในวันดี ทั้งหมดห้าชิ้นต้องตรงลักษณะสมบูรณ์ตามตำราเท่านั้น ประกอบด้วย ผิวหนัง ฟัน ริมฝีปาก เส้นผม และเลือด โดยหนึ่งชิ้นต่อหนึ่งคน

นั่นก็หมายความว่าต้องใช้เหยื่อสังเวยในพิธีนี้ห้าคนด้วยกัน และในขณะที่เอาชิ้นส่วนมาจากร่างของเหยื่อสังเวย ผู้ประกอบพิธีจะต้องทองบทสวดและเขียนยันต์กำกับไปด้วย”

(อัยย์, 2551ก, น. 67)

จากพิธีเปลี่ยนชีพข้างต้นจะพบว่า ผู้ประพันธ์มีการสร้างสรรค์ด้วยการดัดแปลงคุณสมบัติ “วัยงาม” หรือ “วัยกลุณฺณ วัยงาม” ซึ่งหมายถึงความงามของหญิงที่แม้จะคลอดบุตรถึง 10 ครั้ง ก็ยังคงสภาพกายสาวสวยดุจคลอดบุตรเพียงครั้งเดียว (84000.org, ม.ป.ป.) จากคุณสมบัติด้านวัยงามได้กลายเป็นการใช้เลือดที่ไหลเวียนภายในร่างกายของมนุษย์มาเป็นเครื่องสังเวยขึ้นสุดท้ายในพิธีเปลี่ยนชีพ เมื่อผู้ทำพิธีได้ชิ้นส่วนมาครบทั้ง 5 ชิ้น ได้แก่ ผิวหนัง ฟัน ริมฝีปาก เส้นผม และเลือดแล้ว ผู้ทำพิธี

จะมีร่างกายสวยงามตามความงามแบบเบญจกัลยาณีของนางวิสาขามหาอุบาสิกา นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ยังสร้างข้อจำกัดของพิธีกรรมดังกล่าวว่า เครื่องสังเวทหรือเหยื่อ จะต้องเป็นคนที่ผู้ประกอบพิธีเคียดแค้น และเหยื่อต้องเกิดในวันศักราชทั้งนี้ยังได้สร้างความน่ากลัวและสยดสยองด้วยบทสวดและการวาดยันต์ด้วยเลือดกำกับทุกครั้ง หลังฆ่าเหยื่อสังเวท

ความเชื่อเรื่องความงามตามแบบเบญจกัลยาณีเป็นความเชื่อที่มีอยู่แล้วในสังคมไทย แต่ผู้ประพันธ์ได้นำมาสร้างสรรค์ด้วยการดัดแปลงให้เกิดเป็นพิธีเปลี่ยนชีพ เพื่อเปลี่ยนชีวิตใหม่ของผู้ทำพิธีให้กลายเป็นคนที่สวยงามตามบรรทัดฐานของสังคม คุณสมบัติความสวยงามตามลักษณะเบญจกัลยาณีจึงยังคงถูกกล่าวถึงและนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์พิธีกรรมในวรรณกรรมร่วมสมัยเพื่อสะท้อนปัญหาความต้องการการยอมรับเรื่องรูปลักษณ์ของวัยรุ่นและการแก้แค้นของตัวละครวัยรุ่นที่ถูกเพื่อนกลั่นแกล้ง ตอนพิธีเปลี่ยนชีพนี้ วรวรรณทำพิธีเปลี่ยนชีพเพราะวรวรรณถูกเพื่อนกลั่นแกล้งจนเสียใจม วรวรรณจึงฆ่าเพื่อนเพื่อนำขึ้นส่วนต่าง ๆ จากศพ มาทำเป็นเครื่องสังเวทในพิธีเปลี่ยนชีพเพื่อเปลี่ยนแปลงร่างกายของตนเองให้กลับมาสวยงามอีกครั้ง

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การนำความเชื่อเกี่ยวกับอานิสงส์ของการสวดมนต์มาดัดแปลงเพื่อสร้าง “พิธีหนีกรรม” ที่ผู้ประพันธ์นำบทสวดหรือคาถามาดัดแปลงสร้างสรรค์ให้เป็นพิธีกรรมที่ตัวละครเอกใช้เพื่อให้รอดพ้นจากอำนาจของเจ้ากรรมนายเวร ทำให้ตัวละครลัทธิมามีทางออกและสามารถคลี่คลายเหตุการณ์ตึงเครียดสูงสุดในเรื่องพิธีหนีกรรม ปรากฏในตอน *มรณะทูตทวงกรรม* เป็นพิธีกรรมที่ตาไกรสรและการินใช้ช่วยลัทธิม่า เนื่องจากลัทธิม่าถูกเจ้ากรรมนายเวรติดตามและทำร้ายคนรอบข้างของเธอจนบาดเจ็บ จึงทำให้การินตัดสินใจพาลัทธิม่ามาหาตาไกรสรที่บ้านตระกูลวรรณาเวทย์เพื่อช่วยให้ลัทธิม่ารอดชีวิต ดังนี้

“บทสวดนี้เป็นบทชุมนุมเทวดา พลบค่ำวันนี้จะเป็นเวลาที่หนักหนาที่สุด ตาจากดวงชะตาของหนู พรุ่งนี้เป็นต้นไปจะพ้นเคราะห์ชั่วครว ดั่งนั้นสิ่งที่เราทำได้คือ รอให้ผ่านพ้นคืนนี้ไปเสียก่อน”

“พิธีนี้เรียกว่าพิธีหนีกรรม”

“เราจะเลียนแบบพิธีกรรมตั้งแต่สมัยพุทธกาล อัญเชิญเทพเทวดาทุกชั้นฟ้า ลงมาชุมนุมกัน ภูตผีชั้นต่ำไม่อาจย่างกรายเข้าใกล้ได้ กลายเป็นเกราะคุ้มภัยให้เธอ จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้เช้า แล้วค่อยทำพิธีเชิญเทพกลับ”

การมองตรงมายังเธอด้วยสีหน้าจริงจังที่ไม่เคยเห็นบ่อยนัก

(อัยย์, 2561ก, น. 175)

ผู้ประพันธ์ใช้บทสวดชุมนุมเทวดามาเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างสรรค์พิธีหนีกรรมให้แก่ลัลลิตาและอ้างถึงพิธีกรรมดังกล่าวว่ามีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล ทั้งนี้ บทสวดชุมนุมเทวดานั้นมักจะเริ่มสวดเป็นบทแรกเพื่อเป็นสิริมงคลและเพื่อให้เทวดา คุ่มครองให้ผู้ฟังธรรมปลอดภัย เชื่อมโยงกับตำนานที่พระพุทธเจ้าโปรดแสดงธรรม แก่พระพุทธมารดาบนสวรรค์ ทำให้เหล่าเทวดานางฟ้าได้ฟังธรรมด้วยเช่นกัน (สำนักเลขาธิการเถรสมาคมและสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ, 2564, น. 3) ผู้ประพันธ์นำบทสวดชุมนุมเทวดามาดัดแปลงเป็นพิธีหนีกรรมโดยอธิบายว่า เพื่อให้พลังของเทวดาทั้งหลายปกป้องคุ้มครองลัลลิตาจากเจ้ากรรมนายเวรในรูปแบบ “พิธีหนีกรรม” ที่ลัลลิตาจะต้องสวดบทชุมนุมเทวดาทั้งหมด 12 ครั้ง และจะต้องอดทน ต่อการถูกหลอกหลอนจากภูตอาถรรพ์ และเจ้ากรรมนายเวรให้ได้ พิธีจึงจะสำเร็จ การทำพิธีหนีกรรมสร้างความตื่นเต้นระทึกใจเพราะลัลลิตาต้องเจอเหตุการณ์ น่าสะพรึงกลัวอย่างภาพหลอนเกี่ยวกับเหตุการณ์การสูญเสียครอบครัวในอดีต อีกทั้ง การทำพิธีดังกล่าวยังทำให้ทราบภูมิหลังของตัวละครวิญญูณีที่ต้องสูญเสียครอบครัว เพราะความโลภที่ต้องการครอบครองสลักบิดเป็นกรรมด้วย

การนำความเชื่อมาสร้างสรรค์พิธีกรรมในนวนิยายมักนำความเชื่อที่มีอยู่แล้วมาดัดแปลง เช่น บทสวดมนต์ของศาสนาพุทธที่นำความเชื่อเรื่องการอัญเชิญเทวดาที่ลงมาฟังธรรมเพื่อความเป็นสิริมงคลในพิธีกรรมต่าง ๆ นำมาสร้างสรรค์เป็นพิธีกรรมเพื่อปกป้องคุ้มครองตัวละครเอกจากผีหรือวิญญาณร้าย หรือแม้กระทั่งนำความเชื่อเรื่องความงามของเบญจกัลยาณีมาเปลี่ยนแปลงรูปร่างให้กลายเป็นคนใหม่ที่มีรูปลักษณ์สวยงามตามแบบเบญจกัลยาณี นอกจากนี้ยังพบการดัดแปลงความเชื่อเรื่องพระพรจากพระเจ้าของศาสนาคริสต์ ดังที่มีความเชื่อว่าพระพรฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าจะมอบความหวัง ความรอด และพระคุณให้แก่สาวกของพระองค์ (The First Church Chiangmai, 2561) จึงมีการดัดแปลงเป็นความเชื่อเรื่องพระพรที่ใช้ความเจ็บปวดของผู้อื่นมาสังเวยให้ตนได้สมปรารถนา ทั้งนี้ในนวนิยายยังพบการสร้างพิธีกรรมเปิดประตูเชื่อมความตาย และพิธีต่อชะตาด้วยการนำสิ่งมีชีวิต เช่น สัตว์หรือมนุษย์มาเป็นเครื่องสังเวยเพื่อให้พิธีกรรมสำเร็จตามความปรารถนาของผู้ทำพิธีคล้ายกับการบูชาญี่ ทำให้เห็นว่าพิธีกรรมในนวนิยายยังใช้ความเชื่อเดิมมาสร้างสรรค์แต่มีการดัดแปลงให้เกิดเป็นพิธีกรรมใหม่ที่เสมือนมีอยู่จริงในโลกปัจจุบัน

2) การนำความเชื่อมาดัดแปลงสร้างสรรค์ไสยวัตถุ

ความเชื่อที่แพร่หลายในพื้นที่ต่าง ๆ ในสังคมของไทยถูกนำมาดัดแปลงสร้างสรรค์ให้กลายเป็นไสยวัตถุในนวนิยายชุดนี้จำนวนมาก โดยเฉพาะไสยวัตถุสลักปิดเบียนกรรมที่มีคุณสมบัติในการเปลี่ยนแปลงกรรมของผู้ถือครองหรือศัตรู จึงเป็นที่ต้องการของผู้มีอำนาจ ทำให้ตัวละครในนวนิยายออกตามหาและแย่งชิงสลักปิดเบียนกรรม หรือตัวละครที่ไม่มีความรู้ นำสลักปิดเบียนกรรมมาใช้จนเกิดความเดือดร้อน

ในภาคสลักปิดเบียนกรรม จะพบไสยวัตถุเหล่านี้มากที่สุด ผู้ประพันธ์นำความเชื่อที่อยู่ในสังคมไทยมาสร้างสรรค์ให้น่ากลัวและสยดสยองจากอานุภาพของไสยวัตถุเหล่านี้ทำให้เกิดความตาย พบทั้งหมด 7 ตอน ได้แก่ ตอนควั่นผมผี ที่ดัดแปลง

ความเชื่อเรื่องผีตายโหงให้เป็นสลักปิดเบียนกรรมคว้นเผาผี ตอนเชือกปะกำศพ พบไสยวัตถุธูปะกำศพที่ดัดแปลงจากเชือกปะกำช้าง ตอนเสียงสะท้อนบาป พบไสยวัตถุธูปะกำศพที่ดัดแปลงจากความเชื่อกระดิ่งของจีน ตอนคราสสี่เลือด มีการดัดแปลงจากความเชื่อเกี่ยวกับปรากฏการณ์จันทรคราสจนกลายเป็นไสยวัตถุธูปะกำศพ ได้แก่ จันทรคราสสี่เลือด ตอนกริษสะกดวิญญาณ ได้แก่ กริษสะกดวิญญาณ และเขี้ยวสมิง ดัดแปลงจากอาวุธกริษและความเชื่อเรื่องเสือสมิง ตอนสาปเจตภูต พบสลักอาถรรพ์ ที่ดัดแปลงจากการสะกดวิญญาณ และตอนมรณะทูตทวงกรรม พบไสยวัตถุธูปะกำศพที่สร้างขึ้นจากการดัดแปลงความเชื่อเรื่องเสือสมิง ส่วนภาคหัวใจสีดำ มีเพียง 1 ตอน คือตอนตุ๊กตาร้อยศรีท้าว ได้แก่ ตุ๊กตาตัวแทนที่ดัดแปลงมาจากตุ๊กตาเสียบบาล

ตัวอย่างการดัดแปลงข้อมูลคติชนในการสร้างสรรค์ไสยวัตถุธูปะกำศพ คือ สลักปิดเบียนกรรมเขี้ยวสมิงที่ปรากฏในนวนิยาย 2 ตอน ได้แก่ กริษสะกดวิญญาณ และมรณะทูตทวงกรรม ดังนี้

สลักปิดเบียนกรรมเขี้ยวสมิง

สลักปิดเบียนกรรมเขี้ยวสมิงปรากฏในภาคสลักปิดเบียนกรรม ตอนกริษสะกดวิญญาณ และมรณะทูตทวงกรรม สลักปิดเบียนกรรมชิ้นนี้เป็นไสยวัตถุธูปะกำศพที่ครอบครองของวิญญาณหรือตระกูลรัตนอาคมเป็นผู้เก็บรักษาไว้เพื่อไม่ให้ผู้อื่นนำไปใช้ ผู้ประพันธ์ใช้ความเชื่อเรื่องเสือสมิงมาสะท้อนให้เห็นความปรารถนาและความโลภของมนุษย์ที่ต้องการสลักปิดเบียนกรรม ทำให้บิดาของวิญญาณถูกละเมิด สลักปิดเบียนกรรมเขี้ยวสมิงเข้าครอบงำและฆ่าสมาชิกในครอบครัวทั้งหมด ดังเนื้อความต่อไปนี้

เสียงสวดเปลี่ยนเป็นเสียงคำราม เขาไม่อาจยืนอยู่นิ่งแขนขาแกงออก
กล้ามเนื้อเกร็งไปทั้งตัวแล้ว ใบหน้าที่ดำสนิทก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าหวาดกลัว
ปากอ้ากว้างผิดรูปยื่นยาวออกมาจากใบหน้าครู่หนึ่ง ก็หดกลับเข้าไปในผิวหนังใบหน้า
เดี๋ยวยืดเดี๋ยวยุบเปลี่ยนรูปร่างไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งมองเห็นเป็นใบหน้าของเสือดำตัวใหญ่
ปากคำรามแยกเขี้ยว แต่เพียงแวบหนึ่งใบหน้าที่เหล่านั้ก็หายวับไปเหลือเพียงดวงตา
และผิวที่ยังคงเป็นสีดำดูผิดมนุษย์ น่าสะพรึงกลัว

“สลักปิดเปื่อนกรรมชิ้นนี้เป็นเขี้ยวของเสือสมิงอย่างนั้น เหรอ... เจงเป็นบ้า”

“เสือสมิงที่กินคนนะหรอ” ลัลลทริมาถาม เท่าที่ได้ยินมามีแต่ตำนานพื้นบ้าน
และหนังกับนิยายหลายเรื่องที่เคยเอาเรื่องพวกนี้มาเล่น

“เรื่องเสือที่กินคนเข้าไปเยอะ ๆ จนโดนวิญญาณคนที่โกรธแค้นเข้าสิงทำให้มัน
เป็นไป ทำให้มันกลายเป็นเสือสมิงก็มีอยู่เยอะ แต่อีกแบบหนึ่งก็คือพวกหมอลงอาคม
อยากกลายสภาพร่างของตนเองให้กลายเป็นเดรัจฉานสุดท้ายก็โดนของเข้าตัวจน
กลายเป็นสมิง เขี้ยวสมิงชิ้นนี้ไม่รู้ว่าเป็นอย่างไร”

(อัยย์, 2558ค, น. 208-209)

ผู้ประพันธ์ใช้ความเชื่อเรื่องเสือสมิงมาดัดแปลงให้เป็นไสยวัตถุลัก
ปิดเปื่อนกรรม โดยเฉพาะช่วงที่บิดาของวิญญาณกำลังถูกรอบงำจากเขี้ยวสมิง
ทำให้ร่างกายเปลี่ยนแปลงไปจนกลายเป็นเสือสมิง และมีการอธิบายความเชื่อเรื่อง
เสือสมิงผ่านความรู้ของการิน สอดคล้องกับความเชื่อเรื่องเสือสมิงในสังคมไทยดังที่
ชนัญชิตา บุญเหาะ (2564, น. 61) อธิบายว่าเสือสมิงเกิดจากผู้ที่มีอาคมนั้นไม่สามารถ
ควบคุมอาคมของตนจนอาคมนั้นย้อนกลับมาที่ตนเองทำให้กลายเป็นเสือสมิง
ผู้ประพันธ์จึงได้นำความเชื่อดังกล่าวมาอธิบายพลังของสลักปิดเปื่อนกรรมเขี้ยวสมิง
ที่ครอบงำผู้ครอบครอง

นอกจากนั้นในนวนิยายยังได้กล่าวถึงอำนาจของสลักปิดเปื่อนกรรม
เขี้ยวสมิงในการสร้างร่างจำแลงให้วิญญาณจากความเชื่อการแปลงร่างเป็นคนของ
เสือสมิง ซึ่งปรากฏในตอน *มรณะทูตทวงกรรม* ดังข้อความว่า “ร่างกายของฉันไม่อาจ

ทนต่ออาถรรพที่รุนแรงระดับนั้น มันทำลายร่างเนื้อของฉันทายในพริบตาแต่กลับสร้างร่างอีกร่างที่คงอยู่ขึ้นมาได้ ให้ฉันสามารถมีชีวิตและคงอยู่ได้ไปจนกว่าความปรารถนาที่สั่งเอาไว้จะสัมฤทธิ์ผล” (ฉยัย, 2561ก, น. 196) ผู้ประพันธ์ใช้คุณสมบัติการแปลงร่างจากเสือให้กลายเป็นคนของเสือสมิงมาดัดแปลงให้ตัวละครที่ชื่อวิญญาณมีร่างแปลงให้กลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง ผู้ประพันธ์ใช้ความเชื่อเรื่องเสือสมิงแสดงบทบาทของความปรารถนาและความโลภของตัวละครจนทำให้สูญเสียชีวิตและครอบครัว และเชื่อมโยงกับปมขัดแย้งของผู้ใหญ่ในตอน*กริชสะกดวิญญาณ* ที่ผู้มีอำนาจเกิดความโลภจึงแย่งชิงสลักปิดเบือนกรรมจนต้องเสียชีวิต ดังนั้นโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของวิญญาณจึงสะท้อนให้เห็นความโลภของมนุษย์และเป็นเหตุผลที่ทำให้วิญญาณต้องการทำลายสลักปิดเบือนกรรมทั้งหมด

อีกตัวอย่างหนึ่งคือการนำความเชื่อท้องถิ่นด้านการควบคุมช้างด้วยเชือกปะกำมาใช้ในนวนิยาย โดยผู้ประพันธ์นำมาสร้างสรรคใส่วัตถุดิบเชือกปะกำศพ ความเชื่อเรื่องเชือกปะกำพบในภาค*สลักปิดเบือนกรรม* ตอน*เชือกปะกำศพ* ความเชื่อเรื่องเชือกปะกำเป็นความเชื่อท้องถิ่นของวัฒนธรรมการเลี้ยงช้างที่เชื่อว่าเชือกปะกำสามารถควบคุมช้างป่าให้สงบได้ในพริบตาชั่วข้าม ผู้ประพันธ์ได้ดัดแปลงความเชื่อท้องถิ่นเรื่องเชือกปะกำช้าง ให้เป็นเชือกปะกำที่ทำจากหนังของศพแทน ดังตัวอย่างเหตุการณ์ที่การินอธิบายที่มาของสลักปิดเบือนกรรมเชือกปะกำศพ ดังต่อไปนี้

“เชือกปะกำ’ นะ เดิมทีมันเป็นเชือกที่ใช้ในพิธีคล้องช้าง ถูกถักขึ้นจากหนังควาย เพราะเชื่อว่าจะทำให้คล้องช้างได้ง่ายขึ้น ถือเป็นของอาคมของพวกเล่นของ แต่สำหรับเชือกเช่นนี้มันต่างกัน”

“ต่างยังไงหรอ...?” ลัลทริมาถามเด็กหนุ่มด้วยความสงสัย

“หิ...หิ ชื่อก็บอกแล้วนี่ว่า ‘เชือกปะกำศพ’ มันก็ต้องถักขึ้นมาจาก ‘ศพ’ นะสิ ยัยโง่”

...

“ใช่...มันถูกชักขึ้นมาจากหนังมนุษย์ เส้นผมและอาบมันด้วยเลือด มันเป็นของ ‘อาถรรพณ์ผิดครู’ ปกติไม่มีใครเอามาใช้กันหรอก”...“นี่คือหนึ่งในสลักปิดเป็นอนกรรมที่มนุษย์สร้างขึ้นโดยละเมิดข้อห้ามของคนที่เล่นของด้วยกัน”

(อัยย์, 2556ก, น. 152)

ผู้ประพันธ์มีการดัดแปลงวัสดุในการทำเชือกปะกำ จากเชือกปะกำดั้งเดิมที่ทำมาจากหนังควาย ก็มีการปรับเปลี่ยนให้เกิดความน่ากลัวและสยดสยองด้วยการชักเชือกปะกำมาจาก “หนังของศพ” จึงสอดคล้องกับชื่อเรื่องว่า “เชือกปะกำศพ” ที่มีอานุภาพใช้ควบคุมคนได้ อย่างไรก็ตามผู้ประพันธ์ยังคงใช้ความเชื่อเรื่อง “การควบคุม” ของเชือกปะกำข้างเช่นเดิม แต่มีการปรับเปลี่ยนคุณสมบัติจากการควบคุมข้างให้เป็นเชือกปะกำที่ควบคุมกรรมของคน ผู้ถือครองเชือกปะกำศพจึงสามารถควบคุมชีวิตของผู้อื่นได้ ซึ่งในตอนเชือกปะกำศพ นฤนาถแจกเชือกปะกำให้ผู้คนที่ย้ายในคอนโดมิเนียมของเธอ เพราะเชื่อว่าจะมอบความโชคดีและร่ำรวยซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ปรารถนา แต่นฤนาถก็สามารถใช้เชือกควบคุมและสังหารผู้อาศัยในคอนโดมิเนียมด้วยเช่นกัน ดังข้อความว่า “นฤนาถใช้เชือกปะกำหยิบบินให้คนอื่นได้รับความโชคดีก็จริงแต่ก็ควบคุมคนอื่น ๆ ด้วยจุดประสงค์เดียวกับเชือกปะกำข้างนั้นแหละ ‘เพื่อควบคุม’ ใจ หีหี จะมีอะไรสนุกไปกว่าควบคุมกรรมคนอื่นละ” (อัยย์, 2556ก, น. 153) จึงทำให้เห็นว่าเชือกปะกำศพก็มีคุณสมบัติในการควบคุมเหมือนเชือกปะกำข้าง แต่มีการปรับเปลี่ยนให้เป็นควบคุมกรรมของมนุษย์แทน

นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ได้ปรับเปลี่ยนสถานภาพของเชือกปะกำที่เชื่อว่าเป็นของศักดิ์สิทธิ์ ดังที่พระครูพิมลภักขญาณธรรม (2563, น. 714) ได้อธิบายว่า “เชือกปะกำ ทำจากหนังควายถือเป็นของศักดิ์สิทธิ์เป็นที่สิงสถิตของวิญญาณบรรพบุรุษ” แต่ในนวนิยายได้ดัดแปลงความเชื่อจากของศักดิ์สิทธิ์ให้กลายเป็น “ของผิดครู” เพราะทำมาจากหนังของศพและมีอานุภาพเปลี่ยนแปลงกรรมของคนอื่นได้ เชือกปะกำที่ทำมาจากหนังศพในนวนิยายจึงกลายเป็นไสยวัตถุที่มีอาถรรพ์รุนแรงและน่ากลัวต่างจากเชือกปะกำข้างที่เชื่อว่าเป็นของมงคล

การนำคติชนมาสร้างสรรค์ไสยวัตถุเป็นลักษณะที่พบมากที่สุดในนวนิยายชุดนี้ ซึ่งส่วนใหญ่จะนำความเชื่อในสังคมไทยมาดัดแปลงให้กลายเป็นไสยวัตถุอันน่ากลัว ไสยวัตถุเหล่านี้จะเป็นเครื่องมือแก้แค้น และเป็นเครื่องมือเพื่อบรรลุความปรารถนาของตัวละครในนวนิยาย ทำให้เห็นว่าผู้ประพันธ์หยิบยืมความเชื่อหรือคุณสมบัติบางประการจากความเชื่อหลากหลายพื้นที่มาดัดแปลงสร้างสรรค์ในนวนิยาย

การนำข้อมูลคติชนประเภทความเชื่อ ตำนาน คาถา เครื่องรางของขลัง และพิธีกรรมมาสร้างพิธีกรรมใหม่และไสยวัตถุในนวนิยาย สามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2

การดัดแปลงข้อมูลคติชนในนวนิยายชุด การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์

ชื่อตอน	ดัดแปลงเพื่อสร้างสรรค์ พิธีกรรม	ดัดแปลงเพื่อสร้างสรรค์ ไสยวัตถุ
พิธีเปลี่ยนชีพ	พิธีเปลี่ยนชีพ	
ความลับของกระจงเงา	พิธีเปิดประตูเชื่อมความตาย	
พระพรแห่งความเจ็บปวด	พิธีพระพรแห่งความเจ็บปวด	
ตุ๊กตาร้อยศรีธา		ตุ๊กตาตัวแทน
สุขสันต์วันถึงฆาต	พิธีต่อชะตา	
ควันเผาผี		ควันเผาผี
เชือกปะกำศพ		เชือกปะกำศพ
เสียงสะท้อนบาป		กระดิ่งสะท้อนบาป
คราสสีเลือด		ปรากฏการณ์จันทร์อุปราคา
กริชสะกดวิญญาณ		กริชสะกดวิญญาณ/เขี้ยวสมิง
สาปเจตภูต		สลักอาถรรพ์
มรณะทูตทางกรรม		เขี้ยวสมิง

จากตารางข้างต้น การดัดแปลงข้อมูลคติชนในนวนิยายประเภทการสร้างสรรคพิธีกรรม พบว่าพิธีเปลี่ยนชีพดัดแปลงมาจากตำนานเบญจกัลยาณี ทำให้กลายเป็นพิธีเปลี่ยนชีพที่เปลี่ยนแปลงร่างกายให้สวยงามจากชิ้นส่วนเครื่องสังเวททั้ง 5 ได้แก่ ผิวหนัง เส้นผม ฟัน ริมฝีปาก และเลือด ด้านพระพรแห่งความเจ็บปวด ได้นำพระพรฝ่ายวิญญาณจากทางคริสต์ศาสนามาดัดแปลงให้เกิดพิธีกรรมพระพรแห่งความเจ็บปวดด้วยการสังเวทความเจ็บปวดของวัยรุ่นเพื่อแลกกับความปรารถนาส่วนตัว ส่วนความเชื่อเรื่องการสังเวทชีวิตทั้งสัตว์และมนุษย์เพื่อความสมปรารถนาในตอนความลับของกระเจกเงาและสุขสันต์วันถึงมาด พิธีกรรมเหล่านี้เป็นพิธีกรรมที่เชื่อมโยงกับปมปัญหาของนวนิยายในแต่ละตอนที่ต้องการแก้แค้นและสะท้อนความปรารถนาในจิตใจของมนุษย์ ทั้งการอยากรู้อะไรในอดีต การอยู่รอดของธุรกิจ และความต้องการช่วยเหลือบุตรให้ปลอดภัย แต่มีเพียงตอนมรณะทูตทวงกรรมเท่านั้น ที่มีการดัดแปลงพิธีกรรมเพื่อช่วยคลี่คลายปมปัญหาระหว่างตัวละครเอกกับเจ้ากรรมนายเวรและช่วยให้ตัวละครเอกรอดชีวิต ส่วนการนำข้อมูลคติชนโดยเฉพาะด้านความเชื่อมาสร้างสรรคไสยวัตถุ โดยเฉพาะไสยวัตถุสลักบิณฑ์เป็นกรรมพบมากที่สุด ในภาคหัวใจสีดำ พบ 1 ตอน ได้แก่ ตอนตุ๊กตาร้อยศรีทรา ที่สร้างสรรคจากความเชื่อเรื่องตุ๊กตาเสียบบาล สะเดาะเคราะห์หรือที่ในเรื่องเรียกว่า ตุ๊กตาตัวแทน ส่วนไสยวัตถุสลักบิณฑ์เป็นกรรม ในภาคสลักบิณฑ์เป็นกรรม เกิดจากการนำความเชื่อที่ปรากฏในสังคมไทยมาสร้างสรรคเป็นไสยวัตถุมากที่สุด และจะเชื่อมโยงกับปมความขัดแย้งของแต่ละตอน มักเกี่ยวข้องกับการแก้แค้น และการใช้ไสยวัตถุเพื่อให้ตัวละครสมปรารถนา พบทั้งหมด 7 ตอน ไสยวัตถุที่เกี่ยวกับการแก้แค้น พบการดัดแปลงความเชื่อเกี่ยวกับศพผีตายโหงหรือการตายที่ผิดธรรมชาติจากควันเฝ้าผี และความเชื่อกระดิ่งเงินจากเสียงสะท้อนบาป

ส่วนไสยวัตถุที่เกี่ยวกับความปรารถนา สะท้อนความอยากได้อะไรของมนุษย์ พบการดัดแปลงความเชื่อเรื่องการควบคุมช้างจากเชือกปะกำช้าง ในตอนเชือกปะกำศพ การดัดแปลงปรากฏการณ์ธรรมชาติในคราวสี่เลือด การดัดแปลง

อานุกาพกริช ในกริชสะกดวิญญาน การดัดแปลงความเชื่อเลื้อยสมิงในกริชสะกดวิญญานและมรณะทูตทวงกรรม แต่ในตอนสาปเจตภูต จะเป็นไสยวัตรอุสลักอาถรรพ์ที่ดูตวิญญานได้และพลังของอาถรรพ์ที่มีการดัดแปลงมาจากความเชื่อเรื่องการสะกดวิญญานลงในภาชนะอาคม

7.2 การสร้างข้อมูลเชิงคติชนในนวนิยาย

นวนิยายชุดนี้ยังปรากฏการสร้างไสยวัตรหรือพิธีกรรมขึ้นมาใหม่ ซึ่งมีได้เป็นสิ่งที่มียุ่เดิมในสังคมไทย แต่เกิดจากจินตนาการของผู้ประพันธ์ที่สร้างข้อมูลความเชื่อ ตำนาน พิธีกรรมขึ้นมาใหม่ในเนื้อหาเพื่อสร้างความน่าสนใจของเรื่อง ข้อมูลเหล่านี้ผู้วิจัยเรียกว่า “ข้อมูลเชิงคติชน” ตามการศึกษาของศรีณภัทร์ บุญฮก (2558, น. 21) ที่อธิบายข้อมูลเชิงคติชนว่า “นำข้อมูลคติชนประเภทต่าง ๆ เช่น เรื่องเล่า ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมพื้นบ้านมาผสมผสานกับจินตนาการหรือข้อมูลอื่น ๆ จึงเกิดข้อมูลในนวนิยายที่มีลักษณะคล้ายกับข้อมูลคติชนในสังคม” พิธีกรรมหรือไสยวัตรกลุ่มนี้จะมีบทบาททั้งด้านการปกป้องตัวละครเอก และด้านการเป็นเครื่องมือในการแก้แค้น หรือตอบสนองความปรารถนาของตัวละคร

7.2.1 การสร้างข้อมูลเชิงคติชนประเภทคุณไสยและพิธีกรรม

ความเชื่อและพิธีกรรมที่สร้างสรรคขึ้นมาใหม่ในนวนิยาย พบในภาคหัวใจสีดำ 1 ตอน ได้แก่ ตอนความทรงจำในซากดอกไม้ ส่วนภาคสลักปิดเบียนกรรมพบ 1 ตอน ได้แก่ ตอนตะปูตอกโลงผี ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างการสร้างข้อมูลคติชนใหม่ประเภทคุณไสย คือคุณไสยกรีดเลือด ที่การินใช้ต่อสู้กับวีระหรือจิรวุฒิในตอนความทรงจำในซากดอกไม้

คุณไสยกรีดเลือด

ผู้ประพันธ์ให้การินใช้คุณไสยกรีดเลือดช่วยปกป้องลัลลทริมาและเอมิกา เนื่องจากการิน ลัลลทริมา และเอมิกา ไปหาคุณหนูะวัลที่บ้านแต่ถูกวีระทำร้าย การินได้ก่ดขึ้นเนือบางส่วนของวีระและนำมาทำคุณไสย ดังเนื้อความต่อไปนี้

“ไฉนเค้าเรียกว่าคุณไสยกริดเลือด สะดวกดีนะเวลาจะเล่นงานไม่ต้องลงแรงมากมาย ก็แค่เอาอะไรสักอย่างที่เป็นตัวแทนของคนที่ยากจะเล่นงานมามัดกับเชือกอาคม แล้วก็เอาไปเผาไฟ”

“ตุ้ม!!! แค่นี้ก็สลบเหมือดไม่ต้องเสียเหงื่อซักหยด ที...ที...ที”

(อัยย์, 2551ข, น.137)

ผู้ประพันธ์ได้สร้างสรรคคุณไสยกริดเลือดขึ้นใหม่จากจินตนาการ ด้วยการนำขึ้นส่วนมนุษย์มาทำคุณไสยให้สลบ สอดคล้องกับความเชื่อเรื่องการทำคุณไสยในสังคมไทย ดังที่เว็บไซต์นิตยสารศิลปวัฒนธรรมออนไลน์ กล่าวถึงการทำคุณไสยว่า คุณไสยในสังคมเก่านั้นเป็นความรู้ เป็นเครื่องมือป้องกัน เป็นเครื่องมือทำร้ายฝังตรงข้ามของคนหลายเชื้อชาติ วัตถุที่นิยมนำมาทำคุณไสยอาจเป็นวัตถุลึกลับของ เช่น กรรไกร ตะปู หรือชิ้นส่วนร่างกายมนุษย์ เช่น กระดูก เส้นผม คุณไสยแต่ละชนิดที่ทำก็จะมีผลแตกต่างกัน เช่น การเสกกรรไกรเข้าท้องก็จะเข้าไปตัดลำไส้ การใช้ขวานจากเส้นผมก็จะทำให้สติฟั่นเฟือน (เสมียนนารี, 2566) แต่ในนวนิยายชุดนี้กล่าวถึงการใช้เลือดจากตัวของผู้ที่จะทำคุณไสยมาเป็นวัตถุดิบเชื่อมโยงและพลังของคุณไสยนั้นทำให้ผู้ที่ถูกกระทำสลบไป เรียกว่าคุณไสยกริดเลือด จึงเป็นการสร้างพิธีกรรมทางไสยศาสตร์ขึ้นใหม่ของผู้ประพันธ์ที่แตกต่างจากการทำคุณไสยแบบเดิมแต่มีพื้นฐานมาจากความเชื่อเดิม นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ยังสร้างสรรคพิธีกรรม “คนเป็นเช่นคนตาย” ขึ้นมาใหม่ โดยมีความเชื่อว่าพิธีกรรมดังกล่าวจะปลุกวิญญาณให้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้ ดังที่การินเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับฆาตกรที่ฝังหุ่นพี่ทั้งเป็น ในตอนตะปูตอกใจผืนผ้า ดังนี้

“พิธีกรรมนี้เกิดขึ้นเพราะแกล้งสักผิดที่ทำให้เพื่อนตาย ถึงปากจะบอกว่าอยากให้ยัยนั้นไปสู่สุคติ แต่พิธีกรรมที่สังเวชชีวิตคนเป็นให้คนตาย...ไม่มีทางไหนที่ทำให้มันเป็นแบบนี้ได้หรอก

นอกเสียจาก...แห้วปลุกวิญญาณดวงนั้นให้ ‘ฟื้น’ ขึ้นมา...”

(อัยย์, 2559, น. 237)

ผู้ประพันธ์ได้สร้างพิธีกรรมขึ้นมาใหม่จากจินตนาการ เรียกว่าพิธีคนเป็น เช่นคนตาย ตัวละครสังเวชชีวิตคนด้วยการตัดอวัยวะและฝังทั้งเป็น เพราะเชื่อว่าจะปลุกวิญญาณขึ้นได้อีกครั้งหนึ่ง

7.2.2 การสร้างข้อมูลเชิงคติชนประเภทไสยวัตถุ

นวนิยายชุดนี้มีการสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุจากจินตนาการของผู้ประพันธ์จนเกิดเป็นข้อมูลเชิงคติชน และถูกนำมาสร้างสรรค์เป็นไสยวัตถุใหม่หรือพิธีกรรมใหม่ ภาคหัวใจสีดำพบ 1 ตอน ได้แก่ สมุดบันทึกเขียนกรรม ในตอนบันทึกเขียนกรรม ส่วนภาคสลักปิดเบือนกรรม ปรากฏ 1 ตอน คือ รูปบิกวิกัลจรีต ในตอนวงกตวิกัลจรีต

ภาคหัวใจสีดำ ตอนบันทึกเขียนกรรม ผู้ประพันธ์สร้างสรรค์ให้บันทึกเขียนกรรมเป็นสมุดบันทึกเล่มเก่าที่การินออกตามหา ปรากฏครั้งแรกในตอนสุขสันต์วันถึงฆาต ผู้ประพันธ์ใช้สมุดที่จดบันทึกเรื่องราวชีวิตประจำวันมาสร้างสรรค์ให้กลายเป็นไสยวัตถุที่มีอำนาจรุนแรง จนมีผู้ต้องการครอบครองจำนวนมาก เนื่องจากสมุดบันทึกนี้มีอำนาจในการเปลี่ยนแปลงกรรมผู้อื่นได้ด้วยการเขียนคำขอลงไปในสมุดบันทึก ดังตัวอย่างเหตุการณ์ที่การินแย่งชิงบันทึกเขียนกรรมจนรู้ความปรารถนาของริสา (มารดาของการิน) ที่ขอกับบันทึกเขียนกรรม ดังนี้

“แกกำลังจะบอกว่าบันทึกเขียนกรรมถูกใช้ไปกับคำขอโง่ ๆ แบบนี้นะหรือ?”

มือที่ทางกระดาษยูนั่นสั่นเทา ตายังคงอ่านข้อความนั้นเข้าไปซ้ำมาเหมือนกำลังพยายามจะเปลี่ยนสิ่งที่กำลังเห็นให้เป็นอย่างอื่น

“อันกรรมใดเคยก่อ...ขอน้อมรับ บุญใดเคยสร้าง...จงส่งผล...ด้วยฤทธิ์ของคาถาและอาคม...”

“ขอแลกวันเกิดที่เหลืออยู่ในทุก ๆ ปีถัดจากนี้ไป กับวันเกิดในปีต่อไปของลูกชาย ให้ความเจ็บไข้ของการินจงสลายและขอสังเวชด้วยความตายเป็นเครื่องหมายของความตั้งใจ”

(อัยย์, 2554, น. 186)

ผู้ประพันธ์สร้างสรรค์สมุดบันทึกเก่า ๆ ธรรมดาให้กลายเป็นไสยวัตถุที่ขอได้ตามความปรารถนา ตัวละครห้าวสัจจึงไม่พอใจที่ริสาใช้สมุดบันทึกเขียนกรรมเพื่อแลกชีวิตกับการินบุตรชายของตน สมุดบันทึกเขียนกรรมที่ริสาได้เขียนคำขอดังกล่าวจึงไม่ต่างจากการจดหรือระบายความคับข้องใจกับสิ่งที่พบเจอในชีวิตลงในสมุดไดอารี่ เพียงแต่สิ่งที่ริสาเขียนลงไปนั้นสมุดนั้นสามารถเปลี่ยนชีวิตของการินได้ สมุดไดอารี่ธรรมดาจึงกลายเป็นไสยวัตถุที่สามารถเปลี่ยนชะตากรรมของมนุษย์ได้

อีกตัวอย่างหนึ่งคือรูปบิกวิกลจริต เป็นไสยวัตถุหลักปิดเบื่อนกรรม ที่ปรากฏในภาคหลักปิดเบื่อนกรรม ตอนวงกลวิกลจริต รูปบิกวิกลจริตนี้มีอำนาจในการสร้างความสับสนให้แก่ผู้ถูกอาถรรพ์ ทำให้กลุ่มคลังเงินเสียชีวิตได้ ตัวละครชื่อชาครใช้หลักปิดเบื่อนกรรมรูปบิกวิกลจริตนี้เพื่อแก้แค้นและช่วยเหลือชีวิตจากภาระหน้าที่ในครอบครัว นอกจากนั้นอำนาจของการปิดรูปบิกวิกลจริตของชาครยังทำให้บ้านทั้งหลังกลายเป็นเขาวงกต ดังนี้

ในตอนนี่...ทางเดินชั้น 3 ของบ้านพักตากอากาศกลายเป็นทางเดินที่คดเคี้ยว ยาวสุดลูกหูลูกตา มีหนทางแยกย่อยและมุมอับมากมาย พื้นที่บริเวณโถงบันไดทางลงแทนที่ด้วยบันไดหลากหลายขนาด ทั้งหมดนี้เป็นทางขึ้นและลง
ราวกับว่าตอนนี้บ้านทั้งหลังมีสภาพไม่ต่างจากเขาวงกต

(อัยย์, 2558ก, น. 154)

จากอำนาจของหลักปิดเบื่อนกรรมรูปบิกวิกลจริตข้างต้นได้แปรสภาพบ้านให้กลายเป็นเขาวงกต ทำให้ตัวละครสับสนและต้องพยายามหาทางออกจากบ้านเขาวงกต

นอกจากนั้นผู้ประพันธ์ได้สร้างเรื่องเล่าหรือที่มาของหลักปิดเบื่อนกรรมรูปบิกวิกลจริตขึ้นนี้ว่า ผู้มีอำนาจกระต๊ากนักโทษมาสร้างให้กลายเป็นรูปหลักปิดเบื่อนกรรมที่ทำให้สับสน และนำไปเปลี่ยนแปลงกรรมของคนอื่นให้เสียชีวิตได้ “เพราะมันถูกสร้างขึ้นจากกระต๊ากของนักโทษในอดีต 26 คน พวกเขาถูกขังลี้มไว้ในคุกมืดใต้ดินทั้ง ๆ ที่ไม่ได้

ทำความเข้าใจและต้องจมอยู่กับการเฝ้าถามว่าด้วยเหตุใดตนจึงต้องมีชะตากรรมเช่นนี้” (อัยย์, 2558ก, น. 219) ผู้ประพันธ์ได้นำรูปิกซึ่งเป็นของเล่นเพื่อฝึกสมองมาสร้างเป็น ไสยวัตถุในเรื่อง ทำให้เห็นจินตนาการในการเปรียบเทียบว่าผู้ถูกอาถรรพ์จะเกิดความสับสนเหมือนตอนที่ยังไม่สามารถบิคุรูปิกให้ตรงตามสี่มาผสมผสานกับความสับสนของนักโทษทั้ง 26 คน จนกลายเป็นสลักปิดเบือนกรรมที่สามารถฆ่าคนได้ ไสยวัตถุรูปิกวิกลจริตจึงเป็นข้อมูลเชิงคติชนที่ผู้ประพันธ์นำมาใช้ในการสร้างความน่าสนใจในเรื่องการิน ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอข้อมูลเชิงคติชนผ่านพิธีกรรมและ ไสยวัตถุที่สร้างขึ้นใหม่ สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 3

การสร้างด้วยข้อมูลเชิงคติชนในนวนิยายชุด การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์

ชื่อตอน	คุณไสย/พิธีกรรมที่สร้างขึ้นใหม่	ไสยวัตถุที่สร้างขึ้นใหม่
ความทรงจำในซากดอกไม้	คุณไสยกริดเลือด	
บันทึกเขียนกรรม		สมุดบันทึกเขียนกรรม
วงกตวิกลจริต		รูปิกวิกลจริต
ตะปูตอกโลงผี	พิธีคนเป็นเช่นคนตาย	

จากการนำเสนอข้อมูลเชิงคติชนประเภทคุณไสยและพิธีกรรมในนวนิยาย มีเพียง 2 ตอน ได้แก่ ตอนความทรงจำในซากดอกไม้ และตะปูตอกโลงผี ที่มีการสร้างสรรค์คุณไสยหรือพิธีกรรมขึ้นมาใหม่ ได้แก่ คุณไสยกริดเลือดและพิธีคนเป็นเช่นคนตาย ส่วนการสร้างข้อมูลเชิงคติชนประเภทไสยวัตถุ ได้แก่ สมุดบันทึกเขียนกรรม ในตอนบันทึกเขียนกรรม และรูปิกวิกลจริตในตอนวงกตวิกลจริต การสร้างสรรค์ข้อมูลเชิงคติชนเหล่านี้มีการผสมผสานจินตนาการของผู้ประพันธ์กับสิ่งของที่พบเห็นได้ใน

ปัจจุบัน เช่น ของเล่นฝึกสมองรูปิก หรือการเขียนคำขอลงไปในสมุดเพื่อความสะดวกในการ
ความน่าสนใจคือการที่ผู้ประพันธ์นำวัตถุดิบที่พบทั่วไปในชีวิตประจำวันมา
สร้างสรรค์ใหม่ให้กลายเป็นสยวัตถุในเรื่องกาาริน นอกจากนั้นยังมีการสร้างสรรค์
พิธีกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการมนุษย์ขึ้นมาใหม่ด้วยการสังเวยคนเป็นเพื่อให้
ดวงวิญญาณฟื้นคืนอีกครั้ง

7.3 การผสมผสานข้อมูลคติชนกับเทคโนโลยีสมัยใหม่

การผสมผสานข้อมูลคติชนกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ในนวนิยายพบว่ามีการผสมผสานความเชื่อเรื่องวิญญาณกับเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์
การเก็บข้อมูล การนำเสนอข้อมูลคติชนผสมผสานกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ พบในภาค
หัวใจสีดำ ตอนเกมเชื่อมความตายออนไลน์มรณะ ดังนี้

ในนวนิยายภาคหัวใจสีดำ ตอนเกมเชื่อมความตายออนไลน์มรณะ ปรากฏ
เหตุการณ์ที่ตัวละครมธุรินใช้ซากศพของตนเองเชื่อมกับระบบอินเทอร์เน็ตใน
คอมพิวเตอร์ และแปลงเป็นเกมออนไลน์เพื่อออกตามหาแมวน้อยหรือลัลทริมา
จนคร่าชีวิตผู้เล่นเกมไปจำนวนมาก การินที่ทราบเบาะแสจึงออกตามหาและต้องหา
วิธีการที่จะหยุดมธุรินเพื่อช่วยเหลือลัลทริมาอีกทางหนึ่ง ดังนี้

“จะว่าไปแกนี่ก็เจ๋งนะ เอาไสยศาสตร์มาใช้ร่วมกับวิทยาศาสตร์ได้ เปลี่ยนวิญญาณ
ให้เป็นข้อมูลเพื่อเชื่อมตัวเองเข้ากับคอมฯ เข้ากับอินเทอร์เน็ตได้ ถ้าไม่บ้าบ๊ายแมว
ปัญญาอ่อนนั่นแหละ ๗ จะครองโลกได้เลยนะนี่

(อัยย์, 2551ค, น. 168-169)

ผู้ประพันธ์ได้ผสมผสานความเชื่อเรื่องวิญญาณที่สามารถสิงสู่สิ่งต่าง ๆ ได้
กับการนำวิญญาณไปสิงในระบบคอมพิวเตอร์และเกมผีถ้วยแก้วที่สามารถเล่นแบบ
ออนไลน์ได้ผ่านอินเทอร์เน็ต โดยนำเสนอการเชื่อมวิญญาณกับระบบคอมพิวเตอร์
และแทรกตนเองเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ต ทั้งยังแปลงวิญญาณของมธุรินให้เป็น

วิญญาณในเกมผีถ้วยแก้วออนไลน์เพื่อออกตามหาเพื่อน ทำให้เห็นว่าเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์กลายเป็นสื่อกลางการสื่อสารของวิญญาณกับมนุษย์ ตอนเกมเชื่อมความตายออนไลน์มีมรณะ จึงมีความตื่นเต้นเร้าใจและแปลกใหม่ นอกจากนั้นยังมีการดัดแปลงให้อุปกรณ์เก็บข้อมูลประเภทแฟลชไดรฟ์กลายเป็นที่กักขังวิญญาณ แทนการใช้หม้ออาคม หรือยันต์สะกดวิญญาณ ดังนี้

ไม่พูดเปล่า การินนำแฟลชไดรฟ์ของลัทธิมารจับยัดเข้าไปในปากของศพ
แห่งกรังและเริ่มพิธีกรรมอะไรบางอย่าง เขาหยิบปากกาขึ้นมาเขียนอักขระยันต์ที่ไม่มี
ใครอ่านออกบนหน้าผากของซากแห่งกรังนั้น พร้อมขมุก-ขมิมปากบิรรมคาถากำกับ
ไปด้วย เด็กหนุ่มฟังสมาธิอยู่กับพิธีไสยศาสตร์ลึกลับของตัวเองโดยไม่สนใจข้อความ
ที่ขึ้นที่รั้วอยู่บนหน้าจอตลอดเวลา

(อัยย์, 2551ค, น. 168)

ตัวละครการินได้ใช้ความเชี่ยวชาญทางไสยศาสตร์แก้ไขปัญหาและช่วยเหลือลัทธิมารด้วยการดัดแปลงอุปกรณ์เทคโนโลยีสมัยใหม่ให้เหมือนข้อมูลคติชนเดิม ดังเช่น การเชิญวิญญาณในการเล่นเกมผีถ้วยแก้วแบบเดิมให้เป็นการเล่นเกมผีถ้วยแก้วออนไลน์ หรือการขังวิญญาณในหม้อลงอาคมก็กลายเป็นแฟลชไดรฟ์ดูวิญญาณ แสดงให้เห็นการสร้างสรรค์เนื้อหาจากการผสมผสานระหว่างไสยศาสตร์กับเทคโนโลยีที่เข้ากับยุคโลกาภิวัตน์

จะเห็นได้ว่านวนิยายชุดนี้ได้สร้างความเชื่อเรื่องการสิงสู่ของวิญญาณมาผสมผสานกับเทคโนโลยี จึงทำให้นวนิยายมีความแปลกใหม่ที่นำเสนอด้วยการนำความเชื่อมาเล่าใหม่ให้ทันสมัยท่ามกลางกระแสเทคโนโลยีปัจจุบัน

นวนิยายชุดการิน ปริศนาคดีอากรรมได้นำข้อมูลคติชนมาสร้างสรรค์เนื้อหาซึ่งข้อมูลคติชนที่ได้นำมาเสนอนั้นมีความสำคัญต่อโครงเรื่องของนวนิยายอย่างมาก จากปมความขัดแย้งด้านความสัมพันธ์ของวัยรุ่นในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้ผู้ประพันธ์

นำข้อมูลคติชนเหล่านี้มาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยศาสตร์เพื่อเป็นเครื่องมือให้กับตัวละครวัยรุ่นที่กำลังเผชิญปัญหาและต้องการหาทางออก นอกจากนั้นยังสร้างความตื่นเต้นและสยดสยองต่อผู้อ่านจากอำนาจของพิธีกรรมและไสยวัตถุเหล่านี้ ทั้งนี้การใช้พิธีกรรมและไสยวัตถุของตัวละครวัยรุ่นในนวนิยายชุดนี้จะพบว่าเมื่อตัวละครวัยรุ่นในนวนิยายไม่สามารถหาทางออกจากปัญหาได้ จะหันไปพึ่งพาพิธีกรรมไสยศาสตร์เพื่อแก้ปัญหาจนนำไปสู่การสูญเสียและความตาย

การนำข้อมูลคติชนมาสร้างสรรค์เนื้อหาในนวนิยายชุด*การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์* โดยเฉพาะคติชนประเภทความเชื่อและพิธีกรรมที่ผู้ประพันธ์นำมาดัดแปลงสร้างสรรค์ให้เป็นพิธีกรรมสยองขวัญและไสยวัตถุที่มีอำนาจในนวนิยาย ทำให้นวนิยายชุดนี้มีความน่าสนใจอันเกิดจากการนำเสนอปัญหาชีวิตวัยรุ่นผ่านการสืบสวนคดีฆาตกรรมที่มีการใช้พิธีกรรมไสยศาสตร์หลากหลายรูปแบบ

8. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

นวนิยายชุด*การิน ปริศนาคดีอาถรรพ์*มีการนำข้อมูลคติชนมาใช้สร้างสรรค์เนื้อหาทั้งหมด 2 ลักษณะ ได้แก่ การนำเสนอด้วยข้อมูลคติชนดั้งเดิม และการดัดแปลงข้อมูลคติชน นอกจากนี้ยังมีการสร้างข้อมูลเชิงคติชน และการนำเสนอข้อมูลคติชนผสมผสานกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ ทั้งนี้คติชนเดิมประเภทพิธีกรรมและวัตถุมงคลที่ปรากฏในเรื่องจะมีบทบาทเป็นเครื่องมือช่วยเหลือตัวละครให้พ้นจากอันตรายด้วยอำนาจของพุทธคุณ สะท้อนให้เห็นความเชื่อที่ว่าอำนาจพุทธคุณจะชนะไสยศาสตร์และวิญญาณร้ายได้ ส่วนด้านการดัดแปลงข้อมูลคติชนที่น่าสนใจและความเชื่อมาสร้างสรรค์ให้เกิดพิธีกรรมหรือไสยวัตถุชิ้นใหม่จะพบว่า สัมพันธ์กับปมปัญหาของเรื่องในรูปแบบเครื่องมือที่ใช้ในการแก้แค้นและสิ่งที่ยับยั้งให้ตัวละครสมปรารถนาเป็น

ส่วนใหญ่ แต่การใช้ไสยศาสตร์มาสนองความปรารถนาของตนเองก็ทำให้ตัวละครมีจุดจบที่ความตายทั้งสิ้น

ด้านการสร้างข้อมูลเชิงคติชนพบว่าการสร้างสรรค์ไสยวัตถุจากจินตนาการผสมผสานกับข้าวของเครื่องใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน ส่วนพิธีกรรมก็สร้างสรรค์มาจากจินตนาการของผู้ประพันธ์แต่มีที่มาจากฐานความเชื่อต่าง ๆ กลายเป็นพิธีกรรมใหม่ที่สอดคล้องกับการเกิดปมปัญหาในเรื่อง ทั้งด้านการนำพิธีกรรมไปใช้แก้แค้นเอาคืน และการใช้พิธีกรรมเพื่อตอบสนองความปรารถนาของตน นอกจากนั้นยังมีการผสมผสานข้อมูลคติชนกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่สะท้อนให้เห็นการนำความเชื่อทางไสยศาสตร์ที่ยังคงมีอยู่ในสังคมปัจจุบันมาสร้างสรรค์ให้มีความทันสมัยด้วยการผสมผสานกับเทคโนโลยี จึงทำให้นวนิยายชุดนี้น่าสนใจ มีการนำเสนอแปลกใหม่แตกต่างจากวรรณกรรมเยาวชนเรื่องอื่น ๆ

สิ่งที่น่าสนใจคือ ต้นกำเนิดของตัวละครการินที่คลั่งไคล้ไสยศาสตร์นี้ได้รับอิทธิพลมาจากตัวละครมังงะหรือตัวละครในการ์ตูนญี่ปุ่นที่ชื่อโชอิจิ ของจุนจิ อิโต้ (Junji Ito) ตัวละครโชอิจิ จะใช้พิธีกรรมและไสยศาสตร์ของญี่ปุ่นในการสาปแช่งผู้อื่น แม้ตัวละครการินจะได้รับอิทธิพลมาจากตัวละครโชอิจิที่คลั่งไคล้ไสยศาสตร์เหมือนกัน แต่ผู้ประพันธ์ได้สร้างสรรค์ดัดแปลงให้เป็นเนื้อเรื่องนวนิยายแบบไทยด้วยการนำเสนอเรื่องราวไสยศาสตร์ที่แพร่หลายในสังคมไทย โดยเฉพาะความเชื่อตามอิทธิพลของศาสนาพุทธ ความเชื่อเรื่องผี และความเชื่อท้องถิ่น ส่วนการนำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุจะพบว่า ในนวนิยายจะเน้นไปที่การ “ดัดแปลง” จากความเชื่อที่มีอยู่แล้วในสังคมของไทยมาสร้างสรรค์เป็นพิธีกรรมและไสยวัตถุ อาจจะมีการนำความเชื่อตำนาน หรือบทสวดมนต์มาสร้างสรรค์พิธีกรรมใหม่ ทั้งนี้การสร้างสรรค์พิธีกรรมใหม่และไสยวัตถุนี้ ผู้ประพันธ์ใช้จินตนาการสร้างตำนานหรือเรื่องเล่าขึ้นมาใหม่เชื่อมโยงกับสิ่งที่ผู้อ่านคุ้นเคย จึงทำให้พิธีกรรมและไสยวัตถุเหล่านี้มีลักษณะเสมือนจริง ดังนั้นการนำคติชนมาสร้างสรรค์พิธีกรรมและไสยวัตถุในนวนิยาย

จึงเป็นลักษณะเด่นที่ทำให้นวนิยายชุดนี้เป็นวรรณกรรมเยาวชนแนวสืบสวน
สยองขวัญแบบไทยแม้ว่าจะได้รับอิทธิพลตัวละครจากมังงะของญี่ปุ่นก็ตาม

จากการศึกษาคติชนกับการสร้างสรรค์เนื้อหานวนิยายแนวสืบสวน
สยองขวัญชุดการิน *ปริศนาคดีอากรรม* จะพบว่าความเชื่อ ตำนาน และพิธีกรรมต่าง ๆ
ที่ผู้เขียนนำมาสร้างสรรค์นี้ล้วนเป็นข้อมูลคติชนที่โดดเด่นและมีการสืบทอดอยู่ใน
สังคมไทย เช่น บทสวดชินบัญชร คติความงามแบบเบญจกัลยาณี เชื่อกะป๋ากำซ่าง
ข้อมูลคติชนที่โดดเด่นเหล่านี้มีลักษณะไม่ต่างจากอนุภาคในนิทานที่โดดเด่นเป็นที่
จดจำและเกิดการสืบทอด ทำให้ผู้ประพันธ์เลือกองค์ประกอบเหล่านี้นำมาใช้เป็น
วัตถุดิบในการสร้างสรรค์เนื้อหาของนวนิยายชุดนี้ และในขณะเดียวกันพิธีกรรมและ
ไสยวัตถุต่าง ๆ ในเรื่องก็ได้กลายเป็นองค์ประกอบที่โดดเด่นและกลายเป็นเอกลักษณ์
ของนวนิยายชุดนี้ไม่แตกต่างจากอนุภาคของนิทานที่เป็นเอกลักษณ์ของนิทาน
เรื่องต่าง ๆ และยังทำให้เห็นองค์ประกอบทางวัฒนธรรมที่เป็นที่จดจำสืบทอดและ
ถูกนำมาใช้ในการสร้างสรรค์เนื้อหาของวรรณกรรมร่วมสมัยด้วย

อนุภาคต่าง ๆ ในนวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอากรรม* ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อ
พิธีกรรมและไสยวัตถุนิตต่าง ๆ สร้างสรรค์มาจากคติชนหลากหลายประเภทและ
หลากหลายวัฒนธรรมในสังคมไทย เช่น ความเชื่อทางพุทธศาสนา ความเชื่อท้องถิ่น
ความเชื่อเรื่องผี ตำนานท้องถิ่น เครื่องรางของขลัง ผู้ประพันธ์ได้นำข้อมูลคติชนเหล่านี้
มาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์นวนิยายชุดนี้ให้มีเนื้อหาที่ตื่นเต้น สยองขวัญ
สอดคล้องกับลักษณะของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน และกลายเป็นวรรณกรรม
เยาวชนของไทยที่มีเนื้อหารูปแบบใหม่ด้วยการสร้างสรรค์เนื้อหาเกี่ยวกับปัญหาชีวิต
ของเยาวชนที่นำเสนอผ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อและพิธีกรรมที่หลากหลาย
ในสังคมไทย ส่วนข้อมูลคติชนประเภทความเชื่อและพิธีกรรมที่นำมาใช้นั้นนำเสนอ
หลากหลายวิธี ทั้งนำมาใช้โดยตรง และนำมาดัดแปลง สร้างใหม่ จนเกิดความโดดเด่น
และน่าจดจำ นอกจากพิธีกรรมไสยศาสตร์เหล่านี้จะสร้างความตื่นเต้นและสยองขวัญแล้ว

ยังให้ข้อคิดเตือนใจต่อผู้อ่านเยาวชนผ่านการใช้พิธีกรรมไสยศาสตร์ของตัวละครวัยรุ่นที่นำไปสู่หายนะในตอนจบด้วย

การศึกษาการนำเสนอคติชนในนวนิยายชุดนี้พบว่าพิธีกรรมใหม่ ๆ และไสยวัตถุที่สร้างขึ้นในนวนิยายมีลักษณะของข้อมูลเชิงคติชนที่คล้ายคลึงกับการสร้างข้อมูลเชิงคติชนในนวนิยายของพงศกรจากการศึกษาของศรัณย์ภัทร์ บุญสุข (2558) ที่พบว่าข้อมูลเชิงคติชนของพงศกรจะประกอบสร้างมาจากข้อมูลหลายประเภท ทั้งเรื่องเล่าพื้นบ้าน ความเชื่อและขนบธรรมเนียมพื้นบ้านหลากพื้นที่ นอกจากนั้นยังมีข้อมูลจากวรรณคดีและวรรณกรรมไทยมาผสมผสานจินตนาการของผู้ประพันธ์จนเป็นคติชนในนวนิยายของพงศกร ส่วนการนำเสนอข้อมูลเชิงคติชนในนวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* พบว่ามีการสร้างข้อมูลเชิงคติชนด้วยวิธีการที่แตกต่างกันคือ มีพิธีกรรมและไสยวัตถุอีกกลุ่มหนึ่งที่เกิดการสร้างใหม่จากจินตนาการของผู้ประพันธ์ด้วยการผสมผสานระหว่างคติชนกับเทคโนโลยีจนกลายเป็นไสยวัตถุที่ทันสมัยล้ำยุคและไม่มีในฐานความเชื่อเดิม หรือการนำของใช้และของเล่นมาสร้างสรรค์ให้กลายเป็นไสยวัตถุอาถรรพ์อันตรายอีกด้วย

การศึกษานวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* ยังสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการสร้างสรรคจากคติชนที่อธิบายถึงการนำคติชนมาสร้างมูลค่าเพิ่มอย่างการสร้างสินค้าทางวัฒนธรรม นวนิยายชุดนี้จึงถือเป็นวรรณกรรมที่สร้างสรรคจากคติชนเช่นเดียวกัน การศึกษาการใช้ข้อมูลคติชนในนวนิยายพบว่า ความเชื่อและพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรคเนื้อหาของนวนิยายชุดนี้ทำให้เห็นบทบาทของคติชนในสังคมไทยในด้านการนำไปต่อยอดสร้างสรรคใหม่ให้เป็นวรรณกรรมร่วมสมัยเพื่อตอบสนองกลุ่มผู้อ่าน ทำให้เกิดมูลค่าเพิ่ม ดังที่นวนิยายชุดการิน *ปริศนาคดีอาถรรพ์* ที่แม้จะได้อิทธิพลมาจากตัวละครมังงะแต่ได้นำมาดัดแปลงให้กลายเป็นเรื่องแบบไทยด้วยการสร้างสรรคเนื้อหาจากข้อมูลคติชนในสังคมไทย โดยนำความเชื่อและพิธีกรรมในสังคมไทยมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค

วรรณกรรม นวนิยายชุดนี้จึงเป็นผลผลิตประเภทวรรณกรรมที่มีการสร้างสรรค์จาก
คติชนหลากหลายประเภท โดยเฉพาะจากความเชื่อที่ไหลเวียนในสังคมไทย ที่นำมา
สร้างความระทึกใจ สยดสยอง น่าติดตาม ทำให้เป็นวรรณกรรมเยาวชนที่โดดเด่นใน
ด้านการเล่าปัญหาชีวิตวัยรุ่นผ่านรูปแบบนวนิยายแนวสืบสวนสยองขวัญที่นำเสนอ
ผ่านพิธีกรรมและไสยศาสตร์แบบไทย

เอกสารอ้างอิง

- จันทร์สุตา ไชยประเสริฐ และ น้ำผึ้ง ปัทมะกลางคุล. (2562). “ของวิเศษ” ในวรรณกรรมไทยร่วมสมัยแนวเหนือจริง. *วารสารไทยศึกษา*, 15(2), 165-191.
- ชนัญชิดา บุญเหาะ. (2564). ความเชื่อเรื่อง “เสื้อสมิง” ในวรรณกรรมไทยร่วมสมัย: กรณีศึกษานวนิยายของตรี อภิรุณ. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 43(2), 54-75.
- ไทยนิวส์ออนไลน์. (20 พฤศจิกายน 2564). คาถาตัดเวรตัดกรรม จากนี้ขอถอนทุกคำสาบาน. *ไทยนิวส์ออนไลน์*. <https://www.thainewsonline.co/lifestyle/825425>
- ประคอง นิมมานเหมินท์. (2543). *นิทานพื้นบ้านศึกษา*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระครูพิมลกลียาณธรรม. (2563). การอนุรักษ์พิธีกรรมแซนปะกำช้างของชาวกูยอำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 8(2), 711-725.
- พระคัมภีร์. (8 ตุลาคม 2562). *ตำนานตะปูสังฆวานรคืออะไร มีดีด้านไหน*. พระคัมภีร์. <https://prakumkrong.com/6215/>
- พงษ์พันธ์ ยืนชีวิต, ภูษณงค์ คล่องวานิชกิจ, อัยย์, และ กัญญากัทธ สุธจินดา. (2563). *Garin Official Fanbook ฉบับ Black*. พูนิก้า.
- รัชนิกร รัชตกรตระกูล. (2561). การใช้วรรณคดีไทยในนวนิยายของพงศกร. *วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 40(2), 74-103.
- ศรัณย์ภัทร์ บุญฮก. (2558). *คติชนในนวนิยายของพงศกร*. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR).
- ศิวาพร ณ ถลาง. (2562). “คติชนสร้างสรรค์” บทสังเคราะห์และทฤษฎี. ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).

- ศิริพร ณ ถลาง. (ม.ป.ป.). อ่านนิทาน “อ่านมนุษย์” ๑. ศูนย์คติชนวิทยา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2566, จาก <https://www.arts.chula.ac.th/folklore/index.php/2020/07/29/siraporn-1/#ftn1>
- เสมียนนารี. (21 กุมภาพันธ์ 2566). คุณไสย ความรู้และเครื่องมือกำจัดศัตรูคู่อาฆาตสมัยโบราณ. *ศิลปวัฒนธรรม*. https://www.silpa-mag.com/culture/article_75484
- สรिता ปัจจุบันนท์ และ ทศนีย์ ทานตวณิช. (2560). การสร้างสรรค์อนุภาคความพิเศษในนวนิยายมหัศจรรย์ เรื่อง เดอะ ไวท์ไรต์. *วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา*, 25(47), 149-170.
- สำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคมและสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ. (2564). *บทเจริญพระพุทธมนต์เพื่อความเป็นสิริมงคล*. สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สุชญา ศิริธัญญกร. (2563). *การสวดมนต์ภาวนา* [สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต]. มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- อัยย์. (2551ก). *การิน ปริศนาคดีอากรรม ภาคหัวใจสีดำ ตอน พิธีเปลี่ยนชีพ*. พูนิก้า.
- อัยย์. (2551ข). *การิน ปริศนาคดีอากรรม ภาคหัวใจสีดำ ตอน ความทรงจำในซากดอกไม้*. พูนิก้า.
- อัยย์. (2551ค). *การิน ปริศนาคดีอากรรม ภาคหัวใจสีดำ ตอน เกมเชื่อมความตายออนไลน์มรณะ*. พูนิก้า.
- อัยย์. (2552). *การิน ปริศนาคดีอากรรม ภาคหัวใจสีดำ ตอน ความลับของกระจกเงา*. พูนิก้า.
- อัยย์. (2553ก). *การิน ปริศนาคดีอากรรม ภาคหัวใจสีดำ ตอน พระพรแห่งความเจ็บปวด*. พูนิก้า.

- อัยย์. (2553ข). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหัวใจสีดำ ตอน ตักตาร้อยศรีทธา.
พูนิก้า.
- อัยย์. (2553ค). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหัวใจสีดำ ตอน สุขสันต์วันถึงฆาต.
พูนิก้า.
- อัยย์. (2554). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหัวใจสีดำ ตอน บันทึกเขียนกรรม. พูนิก้า.
- อัยย์. (2555). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน ควันเผาผี. พูนิก้า.
- อัยย์. (2556ก). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน เชือกปะกำศพ.
พูนิก้า.
- อัยย์. (2556ข). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน เสียงสะท้อน
บาป. พูนิก้า.
- อัยย์. (2558ก). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน วงกวิกลจริต.
พูนิก้า.
- อัยย์. (2558ข). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน คราสสีเลือด.
พูนิก้า.
- อัยย์. (2558ค). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน กริชสะกด
วิญญาณ. พูนิก้า.
- อัยย์. (2559). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน ตะปูตอกโลงผี.
พูนิก้า.
- อัยย์. (2560). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน สาปเจตภูต. พูนิก้า.
- อัยย์. (2561ก). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน มรณะทูต
ทวงกรรม. พูนิก้า.
- อัยย์. (2561ข). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคหลักบิดเบียนกรรม ตอน ญาณอากรรมพ์.
พูนิก้า.

- อัยย์. (2563). การิน ปริศนาคดีอากรรมพ์ ภาคสลับปิดเบื่อนกรรม ตอน ปัจฉิมบทลิขิต
อนธการ (ภาคจบ). พู้นีก้า.
- เอกรินทร์ ฟังประชา. (2548). ฝิตาโชน: นิยามและความหมายเบื่องหลังหน้าาก. *วารสารดำรงวิชาการ*, 4(1), 110-119.
- 84000.org. (ม.ป.ป.). นางวิชาา เอตหัดคะในฝายผู้เป็นทายิกา. 84000.org. สืบค้น
เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2566, จาก <https://84000.org/one/4/02.html>
- The First Church of Chiangmai. (18 พฤษภาคม 2561). คุณเข้าใจคำว่าพระพร
หรือไม่. Facebook. [https://www.facebook.com/firstchurchcm/photos/
a.10150107823465558/10157950153265558/?type=3](https://www.facebook.com/firstchurchcm/photos/a.10150107823465558/10157950153265558/?type=3)